

PROSTOR

Květen—červen 2016

Vynikající úspěchy žáků ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně v celostátních soutěžích

KYTARY

Pan učitel Alexander Kotlar (45 let) učí hru na kytaru už několik let nejen na ZUŠ Františkovy Lázně, ale dojíždí i do Mariánských Lázní – a vychoval už pěknou řádku dobrých kytaristů. Zároveň říká, že za celou jeho dosavadní, profesní kariéru k nejtalentovanějším žákům patří Jiří Morkes (15 let). Kytaristé nemají okresní a krajská kola, ale rovnou celostátní soutěže. Předpokládá se také, že každý, kdo se do této soutěže přihlásí už skutečně něco umí. Letos v této celostátní soutěži s názvem **PRAGuitarra Clássica 2016**, kde předsedou poroty byl známý kytarista a profesor pan Štěpán Rak obhájil Jiří Morkes v tvrdé konkurenci nádherné druhé místo! Je to prý zatím největší úspěch, kterým se může pyšnit nejen žák, ale i jeho učitel.

Pan učitel Alexandr KOTLAR je absolvent plzeňské Konzervatoře, je žákem profesora Antonína Černého a profesorky Zdeny Holé. Nyní sám tuto hru vyučuje, a je učitelem velmi dobrým. Škoda prý, že ani dcera ani jeho syn, třeba se jim věnoval i jako učitel, nakonec kytare tak, jako on nepropadli a dnes se věnují jiným zálibám.

Alexander Kotlar s Jiřím Morkesem.

Jeho žák Jiří MORKES studuje v 1. ročníku vyššího

Záběry jsou z tradičního koncertu žáků a učitelů ZUŠ v divadle, jehož součástí bylo vyhodnocení úspěšných žáků a jejich učitelů. Ocenění předával místostarosta města Ing. František Šnajdauf.

gymnázia v Chebu (kvinta). Na kytaru začal hrát ve svých sedmi letech, a po celou dobu chodí jen do třídy pana učitele. Alexandra Kotlara. Své volby nástroje nikdy nelitoval, neměnil by – a teď se i rozhodl, že s tímto nástrojem chce spojit svoji profesní budoucnost. Jiří nedávno úspěšně složil přijímací zkoušky a od září nastupuje na plzeňskou Konzervatoř. Pan učitel svého žáka doplňuje: „Pokud to z nějakých důvodů Jirka v budoucnu nevzdá, prorokuji mu skvělou kariéru sólového hráče na předních světových pódiích.“

ELEKTRONICKÉ KLÁVESOVÉ NÁSTROJE

Tentokrát se hostitelskou školou ústředního kola soutěže ve hře na tyto nástroje stala dobrovolně ZUŠ Járy Cimrmana Františkovy Lázně. A můžeme dodat, že se své role ujala na výbornou, především díky pečlivé přípravě, obětavosti celého sboru učitelů i pracovníků školy, a také za výrazného přispění četných sponzorů, kteří tuto soutěž také vnímali jako poctu městu i škole. Ještě se k tomu v tomto čísle vrátíme.

I tady v konkurenci bodovali žáci naší školy. V 0. kategorii zvítězil Jan Martin THEIß (7 let). V VI. kategorii si dobře vedli Filip SKRIBEK (13) – 2. místo a Tereza ČEHÁKOVÁ (14) – 3. místo. Konečně v VIII. kategorii rovněž pěkné 2. místo získala Tereza HORSKÁ (16 let). Všichni čtyři jsou ze třídy pana učitele Mgr. Bc. Vladimíra HRINKA.

Pan učitel Mgr. Bc. Vladimír Hrinko pochází z východního Slovenska, ale ve Františkových Lázních našel druhý domov. Nejen že vyučuje už 15 let hudbu na ZUŠ (a rovněž za dobu svého působení již vychoval mnoho žáků, kterým, kdyby nic jiného, předal lásku k hudbě), ale nedávno nastoupil na část úvazku jako učitel společenských věd na Svobodnou chebs-

kou školu (gymnaziální třídy) a věnuje se budoucím maturantům. Je otcem tříletých dvojčat, chlapce a děvčátka. O soutěži prozradil, že pokud může srovnávat, výrazně stoupá kvalita samotné hry. Dříve byly elektronické klávesové nástroje trochu přehlížené, dnes se díky novým technologiím dostávají na výsluní zájmu.

Pan učitel Mgr. Bc. Vladimír Hrinko

Jan Martin Theiss

A co žáci? Nejmladší ze soutěžících Jan Martin Theiß chodí do 1. třídy na ZŠ Fr. Lázně. Protože pochází z rodiny, kde maminka je Češka a otec Němec, hovoří bez problémů a plyně oběma jazyky. Má staršího bratra Daniela (ten hraje na zobcovou flétnu), a prozradil nám, že kromě klavíru a elektronických varhan taky rád hraje fotbal (dojíždí do Marktredwitz) a jezdí na kole.

Filip Skribek je všestranně nadaný, jak říká, na co sáhne, to mu docela jde... hraje divadlo (a hrozně rád by se jednou herectví věnoval profesionálně), píše a fotografuje, hraje hned na několik hudebních nástrojů – a na svém kontě má už řadu úspěšných vystoupení i ocenění. V současné době končí 8. třídu na ZŠ.

Filip Skribek

Tereza Čeháková je studentkou gymnázia v Chebu, chodí do tercie (osmé třídy).

Kromě hry na keyboard hraje také na klavír, na který se učí sedmým rokem u pana učitele Vladimíra Hrinka.

Hudba je její velký koníček, ale kromě ní se tato křehká dívka věnuje florbalu. Čím by se chtěla stát? Přemýšlí o medicíně, a proto mezi její nejoblíbenější předměty na gymnáziu patří biologie.

Tereza Čeháková

Tereza Horská je rovněž velice všestranně umělecky zaměřená dívka, hlavně co se hudby týká (rodiče jsou rovněž hudebníci, maminka Zdena Horská učí na ZUŠ v Chebu).

Tereza Horská

Je v kvintě na chebském gymnáziu, a nyní jí začalo zabírat hodně času učení. Terezka je studijní typ, ale říká, že udržet si vyznamenání už stojí úsilí. Proto začala postupně dřívější aktivity poněkud omezovat: hraje na keyboard a klavír, trochu se věnuje saxofonu, a také hraje na flétnu (tu učí její maminka). V tomto nástroji také bodovala – ale za ZUŠ Cheb. V celostátní soutěži získala za souborovou hru (5 dětí) 2. místo. Chce se jednou věnovat hudbě profesionálně? Usměje se. Spíše ne. Přemýšlí o přírodovědecké fakultě, a v práci v nějakém výzkumném ústavu.

DECHOVÉ NÁSTROJE

Ústřední kolo soutěže ZUŠ v komorní hře s převahou dechových nástrojů naopak zavedlo františkolázeňské žáky na druhý konec republiky, do Orlové. Tady však odvedli vynikající práci a přivezli hned dvě první místa: byli to trumpetové duo ve složení Adam ČERVENKA a Adam VALENTA (III. C kat.) a trumpetové duo tvořené bratry Vladimírem a Ondřejem KOLÁŘOVÝMI (II. C kat.). Všichni ze třídy pana učitele Jana KOVÁŘE.

Ještě bodovalo pozounové trio tvořené rovněž bratry, dvojčaty Jakubem a Janem BAA-ROVÝMI a Janem ŠMRHOU (II. C kat.). Ti jsou ze třídy pana učitele Roberta ŘÍŠSKÉHO.

Kromě toho Adam Valenta získal zvláštní ocenění za mimořádný interpretační výkon a pan učitel Jan Kovář si z Orlové přivezl zvláštní ocenění za vynikající pedagogickou práci.

Pan učitel Jan KOVÁŘ učí už 12 let (začínal ve Zruči nad Sázavou), z toho na ZUŠ Františkovy Lázně působí jako učitel sedmý rok. Je mu 34 let. Patří k vynikajícím pedagogům a jeho žáci dosahují pod jeho vedením velmi dobré výsledky. V současnosti nám prozradil, že vyučuje žáky v poměrně širokém věkovém rozpětí: od čtyřletých (což je prý pro něj hodně náročné) po nejstarší žákyni Denisu Charvátovou, které bude 18 let. Pokud neučí, je sám aktivním hudebníkem (hraje v Západočeském symfonickém orchestru). Jen rekreačně se snaží udržovat se fotbalem.

Pan učitel Jan Kovář s Adamem Valentou

Adam VALENTA (11 let), žák primy chebského Gymnázia, nadaný muzikant, který už má na svém kontě úspěchů víc. Včetně ceny z pěvecké soutěže. Ještě jako předškolák začal hrát v ZUŠ na flétnu. Potom se ho pan učitel Jan Kovář zeptal, jestli by to nechtěl zkusit s trubkou. Kývl. První nástroj mu půjčili ve škole. Rychle se zdokonaluje. Po soutěži přišel za panem učitelem předseda poroty, trumpetista z České filharmonie a profesor z Ježkovy Konzervatoře a řekl, že pokud se bude chtít Adam v budoucnu věnovat swingu a jazzu, rád se mu bude v tomto směru věnovat. Kromě trubky a populárního zpěvu (paní učitelka Mgr. Soňa Lešková) Adam ještě navštěvuje keramiku u paní učitelky Veroniky Černé.

Adam ČERVENKA (12 let) je žákem 6. třídy ZŠ Františkovy Lázně. Hraje u pana učitele Kováře 5. rokem.

Začínal hrou na flétnu, pak ho nechal pan Kovář vyzkoušet si trubku. On to zkusil. Zahrál první tón – přesedlal – a nelituje. Nejradyji má jazz. Co říkal tomu, že byli s Adamem první? Nečekal to, ale asi větší radost měl pan učitel. Byla to jeho druhá velká soutěž, vlastně tahle byla největší

v jeho životě. A hned byl první. Co ho ještě baví? Počítáče. Těm se hodně ve svém volném čase věnuje. Jen žádný sport. Říká, že je takový sportovní antitalent. Jednou by – možná – chtěl být fotografem.

Bratři Ondřej (12) a Vladimír (15) KOLÁŘOVI se už v Prostoru představovali v minulosti. Oba bráškové mají hudbu rádi, a na trubku jim to jde skvěle, nicméně starší Vladimír, který v tomto školním roce končí 9. třídu prozradil, že asi pověsí nástroj, na který hraje od svých asi 8 let, „na hřebíček“, protože od září nastupuje na Střední rybářskou školu do Vodňan. Od mala měl rád rybaření, je to jeho nejen koníček, ale Vla-

dimír vybral si tohoto svého velkého koníčka za svoje budoucí povolání.

Totéž tvrdí i jeho mladší bratr Ondřej. Zálibu v rybaření zdědili oba po svém strýci, rybáři a také Ondra přemýšlí o stejné škole jako bratr. Kromě rybaření se ještě věnují sportovní střelbě ze vzduchovky – a Vladimír k tomu ještě i myslivosti.

Ondřej (vlevo) a Vladimír Kolářovi

Další úspěšnou sourozeneckou dvojicí jsou dvojčata, bratři Jakub a Jan BAAROVI (oba 11 let), kteří skončili v Orlové o pouhých půl bodu za duetem tvořeným Adamy (Valentou a Červenkou). Nečekali prý, že to bude takový úspěch jak pro ně, tak i pro jejich učitele – a vlastně i školu. Oba jsou žáky 5. třídy, oba jsou žáky pana učitele Robert Říšského oba mají kromě hry na pozoun rádi fotbal (Jakub v brance, Jan v útoku). Jen v představách o budoucnosti se liší. Jan by se jednou rád stal policistou, přesněji kriminalistou, zatímco jeho bráška uvažuje nad studiem archeologie, případně architektury.

Bratři Jakub a Jan Baarovi

Jan ŠMRHA (11 let) je jejich spolužákem, chodí všichni tři do stejné třídy, je současně i jejich parťákem ve hře na pozoun (hráli v triu) - a velkým kamarádem.

V době uzávěrky tohoto čísla Prostoru jsme ho bohužel nezastihli, takže o něm nemůžeme více prozradit a hlavně přinést také na této stránce jeho fotku (ale naštěstí jeho tvář není neznámá, a již v našich školních novinách také otištěná byla).

Také Honza je hodně dobrý pozounista, a můžeme o něm říci, že už dříve bodoval v soutěžích.

Toto je sice jeho zatím největší, ale věříme, že zdaleka ne poslední úspěch.

AKORDEONY

Žáci ze třídy pana zástupce ředitelky ZUŠ Fr. Lázně a učitele Bohumila POLÍVKY si z Plzně, z ústředního kola soutěže ve hře na akordeon přivezli za sólovou hru jedno první a jedno druhé místo: v 0. kategorii zvítězil Štěpán PLACHÝ, ve II. kategorii byla druhá Laura GILLAROVÁ. Druhé místo získalo pak také akordeonové trio MLŠ (I.A. kat.) tvořené Laurou GILLAROVIOU, Štěpánem PLACHÝM a Matyášem TŮMOU.

Pan učitel Bohumil Polívka se svými úspěšnými žáky Štěpánem Plachým a Laurou Gillarovou.

Pan učitel Bohumil POLÍVKA: „Jsem na své žáky velmi pyšný, ještě mi nikdy akordeonisté do ústředního kola nepostoupili, vždy „vypadli“ v krajském kole. Pokládám to za svůj osobní úspěch, že se tam moji žáci dostali, byla to pro nás i velká zkušenost.“

Bohumil Polívka učí již od roku 1994, učil a učí hlavně hru na tubu a kontrabas. Tyto nástroje vystudoval na Konzervatoři v Teplicích. Poprvé vyučoval však ještě v době, kdy sám byl ještě studentem 4. ročníku konzervatoře. K učení akordeonu se dostal tak, že tehdejší učitelka akordeonu ZUŠ Cheb Roswitha Fejfarová byla toho času dlouhodobě nemocná a požádala ho, jestli by nechtěl za ní suplovat výuku hry na akordeon, na který hrával jako školák od 1. do 8. třídy ZŠ a nabídku přijal. Tehdy to byla jeho učitelská „premiéra“. Sám se jako žák ZUŠ aktivně zúčastňoval soutěží ZUŠ ve hře na akordeon, ale tehdy spadl Cheb pod Plzeňský kraj a v takto rozlehlém kraji prý neměl mezi „Plzeňáky“ šanci na postup. Jeho největším úspěchem bylo 3. místo v krajském kole. Po studiu na konzervatoři přijal v ZUŠ Cheb místo i učitele kontrabasu a tuby. Za celou učitelskou kariéru vychoval spoustu dobrých muzikantů. Do Františkových Lázní nastoupil v dubnu 2002, kdy tragicky zahynul pan učitel Miroslav Pešek, který také vyučoval akordeony a kontrabasy – a zůstala po něm citelná meze. Paní ředitelka Miroslava Pešková ho proto oslovila, jestli by nevezl místo učitele akordeonu a kontrabasu i na částečný úvazek ve Fr. Lázních a za několik let dostal nabídku dělat paní ředitelce zástupce. Jinak je pan uč. Polívka též aktivní hudebník: v Chebu hraje v kapele Starovarka a Starovar Band, dojíždí do německého Bad Elsteru, kde hraje na kontrabas s tamní komorní filharmonií a na tubu hraje v klasickém žesťovém kvintetu Quintetus Cantorus, který založili spolu s kolegy

„žesťáři“ ze ZUŠ Járy Cimrmana ve Fr. Lázních. Také se aktivně podílí na kulturním dění ve Františkových Lázních a okolí.

Trio MLŠ— Štěpán Plachý (vepředu), Laura Gillarová a Matyáš Tůma.

Laura GILLAROVÁ (11 let) je žačkou 4. třídy ZŠ Fr. Lázně. Od první třídy chodí do ZUŠ a od začátku si vybrala akordeon proto, že na něj hrál dědeček a jí se hra na akordeon hrozně líbila. Maminka jí pak na tento nástroj přihlásila. Prozradila, že jen občas zalutuje, a to když musí někdy i půlhodinku denně cvičit. Ale jinak hraje ráda. Prozradila nám, že lépe se jí hraje v triu, nejsou prý tak znát chybičky. V sólové hře je slyšet vše. Kromě akordeonu hraje ještě na klarinet, dochází do baletu a na oděvní tvorbu a kromě těchto zájmů má ještě jednu „lásku“, a tou je radioorientační běh.

Štěpán PLACHÝ (9 let) pochází z Lubů, kde také navštěvuje 3. třídu na tamní ZŠ. Do Františkových Lázní na ZUŠ dojíždí a na akordeon, který si vybral sám (stejně jako u Laury i v jeho rodině jsou hned dva hráči na tento nástroj: strýc a dědeček). Učí se hrát u p. uč. B. Polívky třetím rokem. Jinak ještě má v oblíbené výtvarnou výchovu ... a taky fotbal. Na rozdíl od mnoha opravdu rád doma cvičí, dokonce si ještě někdy navíc přehrává písničky ze zpěvníku. A čím by jednou Štěpán rád byl? To je přece jasné. Slavným akordeonistou.

Matyáš TŮMA (9 let), je z Františkových Lázní. Proč si vybral právě akordeon neví, prostě se mu tento nástroj líbil. Nepodleh, ani když se ho maminka snažila přesvědčit, že saxofon je lepší. Jinak je to také sportovec, v Chebu chodí do oddílu lehké atletiky – a stát se slavným atletem je zase jeho sen.

A bodovali nejen hudebníci...

V krajském kole soutěže dětských recitátorů získala Yveta STOLAROVÁ ze třídy paní učitelky Jarmily MARKOVÉ čestné uznání.

V celostátní soutěži v populárním zpěvu Karlovarský hlas postoupila do druhého kola žákyně ze třídy paní učitelky Soni LEŠKOVÉ Linda VOSTRÁ, a další dva zpěváci ze třídy této paní učitelky Adama VALENTA a Michaela ZÁRUBOVÁ v pěvecké soutěži Březovský lístek získali následující: Adam postoupil do celostátního kola, Míša byla třetí.

Filip SKRIBEK, tentokrát jako žák ze třídy tvůrčího psaní paní učitelky Jaroslavy RYMEŠOVÉ postoupil do celostátního kola v literární části soutěže „Komenský a my“, v další literární soutěži vyhlášené na téma „Moje řeka Ohře“ získali ocenění tito ze třídy tvůrčího psaní: v 1. kategorii byla první Thi Dieu Linh Nguyen (LILY), ve druhé kategorii byl Filip SKRIBEK první a Dang Tuyet Nhung (LINDA) třetí.

Výtvarný obor paní učitelky Simony JANKŮ se úspěšně zúčastnil společnými pracemi žáků výstavy v Senátu České republiky v Praze.

Na střední umělecké školy úspěšně vykonali přijímačky a od září začnou studovat tito žáci: Jan PHI - Střední odborná škola multimediální a propagační tvorby Praha ze třídy p. uč. Simony Janků a Dana Černého. Kateřina OPELTOVÁ - Střední odborná škola uměleckořemeslná Praha ze třídy paní uč. Simony Janků. Jiří MORKES: Konzervatoř Plzeň, žák ze třídy p. uč. Alexandra Kotlara

Záběrem se vracíme znovu do divadla, kde před koncertem byli oceněni úspěšní žáci i jejich učitelé.

Františkolázeňští výtvarníci ze ZUŠ vystavovali v Senátu PČR

Práce žáků základních uměleckých škol Plzeňského a Karlovarského kraje s tématem „U nás na západě“ se v Senátu PČR vystavovaly letos již po páté. Iniciátorem této pěkné akce je senátor za náš region Mgr. Miroslav Nenutil a Základní umělecká škola Stříbro. Tímto způsobem chtěli přiblížit, že na ZUŠ je stejně tak bohatá nabídka výtvarných činností, a zároveň ukázat prostřednictvím

dětského vidění světa život v této západní oblasti České republiky.

Letos byla mezi oslovenými školami také Základní umělecká škola Jára Cimrmana Františkovy Lázně. Na této výstavě Františkovy Lázně úspěšně reprezentovaly tři větší práce, které byly společným dílem žáků výtvarného oboru pod vedením učitelky paní Simony Janků. Škola pro vybrané žáky jako odměnu vypravila na cestu do Prahy na otevření výstavy dne 26. dubna 2016 menší autobus. Slavnostní vernisáž se konala odpoledne v Jičínském salonku.

Měli jsme možnost pohovořit si s žákem Danielem Farkašem, jedním ze spoluautorů a paní učitelkou Simonou Janků. „Za sebe jsem byla moc ráda, že jsme dostali tuto možnost a mohli nejen představit svoje práce, ale současně umožnit žákům, aby si prohlédli budovu Senátu a nahlédli do zákulisí, kam se běžně občan nedostane. Koho bych chtěla zvláště z našich žáků pochválit? To není možné, to bych musela jmenovat všechny. Práce, které se na výstavě objevily, byly kolektivním dílem a pracovali na nich snad všichni po delší dobu. Celkem jsme vystavovali tři práce a myslím si, že šlo o velmi zdařilá díla. Odvezli jsme si z Prahy kromě silných dojmů také diplomy, se kterými se veřejnost mohla seznámit na nástěnce školy.“

A co Daniel? „Byl jsem moc rád, že jsem mohl jet. Sice ten den pršelo, ale nám to zase tak moc nevadilo. Byl to zajímavý zážitek. Co se mi ze všeho nejvíce líbilo? Určitě zahrady Senátu. To už naštěstí pršet přestalo, a tak jsme si to užili.“

Daniel Farkaš u nástěnky s diplomy

Koncert společného orchestru filharmoniků a žáků ZUŠ

V projektu společného orchestru České filharmonie a žáků ZUŠ byli za ZUŠ Karlovarského kraje vybráno a účinkovalo celkem 5 žáků, z toho tři žáci byli ze ZUŠ Františkovy Lázně. Byli to: **Jana Vondráčková** (housle) ze třídy paní učitelky **Zuzany Puchelové**, **Cyril Pimek (violoncello)** ze třídy pana učitele **Josefa Karlička** a **Jonatan Gangur** (kontrabas) ze třídy pana učitele **Bohumila Polívky**.

Smysl společného orchestru? Spočívá v tom, aby se potkali a vzájemně inspirovali mladí lidé, kteří se hudebně vzdělávají v základních uměleckých školách a špičkoví profesionální hudebníci. Během tří let projektu, tedy za léta 2014-2016 vystřídali ve společném orchestru žáci ZUŠ ze všech krajů ČR. Do třetího, letošního ročníku, bylo zařazeno 80 žáků ze 30 ZUŠ z Jihočeského, Karlovarského, Olomouckého, Středočeského a Ústeckého kraje. Veřejná generálka se konala 10. dubna. Koncert společného orchestru, který dirigoval Jiří Bělohlávek se následně uskutečnil dne 10. dubna 2016 večer v Dvořákově síni pražského Rudolfiny. Na programu byly skladby Felixe Mendelssona-Bartholdyho, Modesta Petroviče Musorgského a Franze Schuberta.

Záštitu nad soutěží převzal také senátor za Chebsko a Tachovsko Mgr. Miroslav Nenutil.

Na pódiu stali i porotci, kterým ředitelka ZUŠ Jára Cimrmana M. Pešková předala upomínkové předměty za účast v porotě.

Ředitelka ZUŠ Jára Cimrmana Miroslava Pešková v divadelní kavárně spolu s předsedou Ústřední umělecké rady ZUŠ ČR panem Alešem Chalupským (vpravo) a náměstkem ministryně školství JUDr. Ivo Krýsou, Ph.D., LL.M. (vlevo).

Na soutěži nechyběla ani chebská regionální televize, rozhovor s JUDr. Ivo Krýsou.

Soutěž slavnostně zahájil předseda ústřední umělecké rady ZUŠ ČR Aleš Chalupský a náměstek ministryně školství JUDr. Ivo Krýsa.

Paní učitelka Světlana Halasová při předávání ocenění...

Paní učitelka D. Stará a S. Kozáková při předávání ocenění p. uč. M. Dvořákovi (ZUŠ G. Mahlera Humpolec)...

Mozaika zajímavostí z celostátní soutěže hry na elektronické klávesové nástroje - její organizace byla pro naši ZUŠ velice zdařilou premiérou

Redakce Prostor položila na téma celostátní soutěže hry na EKN několik otázek zástupci ředitelky ZUŠ Jára Cimrmana panu Bohumilovi Polívkovi.

Bylo to prvně, kdy ZUŠ Jára Cimrmana Fr. Lázně organizovala celostátní soutěž? Nebo už jste měli nějaké zkušenosti?

Ústřední kolo soutěže ZUŠ se ještě v Karlovarském kraji nekonalo, toto byla premiéra. Jsme rádi, že to bylo právě u nás ve Františkových Lázních. Byla to výzva, chtěli jsme k výročí 45 let naší ZUŠ udělat nějakou velkou akci. Měli jsme zkušenosti jen s pořádáním okresních a krajských kol soutěží ZUŠ. Tato kola nejsou tak náročná na organizaci, soutěžících není tolik, celá soutěž se financuje z vlastního rozpočtu, kdežto soutěž celostátní vyžaduje mnohem více času na přípravu a také více finančních prostředků, soutěžícím se totiž navíc proplácí doprava, ubytování i strava, i ceny jsou daleko cennější.

Jak dlouho probíhaly přípravy (nároky na organizaci a logistiku)?

První plánování probíhalo již na začátku školního roku 2015/2016, udělali jsme si s paní ředitelkou takový rozpis, co je potřeba všechno zařídit, koho oslovit, koho požádat o záštitu, koho o sponzorství a postupně jsme tento seznam rozšiřovali a doplňovali a posléze realizovali. Asi nejnáročnější bylo shánění financí, sestavování rozpočtu a vypisování žádostí o dotace. Firmy už nemají tolik financí jako dříve, tak nám alespoň vypomohly malými částkami, věcnými dary a někteří i přispěli volnými vstupy do zajímavých míst v okolí Františkových Lázní, které si mohli účastníci v rámci volného času během soutěže prohlédnout. Logisticky pak bylo asi nejnáročnější rozdělit účastníky soutěže do ubytovacích zařízení po Fr. Lázních, tak aby byli na pokoji zvlášť chlapi a dívky a aby byl u nich poblíž i jejich pedagogický dozor.

Kde všichni spali, kde jedli?

Bylo velice těžké ubytovat 113 soutěžících a dalších cca 60 dospělých osob (učitelé, ředitelé, rodiče). Ubytování byli po celých Františkových Lázních a okolí - v hotelích, lázeňských domech, penzionech i na privátech. Velice děkujeme všem ubytovacím zařízením, že nám vyhověly a všem za jednotnou cenu poskytly ubytování. Jmenovat je všechny nebudu, protože by se to sem nevešlo, ale pokud někdo bude mít zájem, může si podrobnější informace vyhledat na našich webových stránkách. Strava byla zajištěna na velkém sále restaurace Sádová kavárna, kde měli všichni účastníci zajištěnou

snídani, oběd a večeři. Tímto děkuji majiteli restaurace panu Otto Machovi.

Jak dlouho trvala soutěž - dva nebo tři dny? Kdy do Fr. Lázní soutěžící přijeli?

Samotná soutěž trvala 3 dny – od pátku do neděle. Soutěžící, kteří byli z daleka, např. z Moravy k nám přijeli již ve čtvrtek odpoledne. Soutěž začala 0. kategorií již v pátek v 8.00 hod. a končilo se 9. kategorií až v neděli po obědě. Celou soutěž završil koncert vítězů v Divadle B. Němcové v neděli ve 14.00 hod a v 16.00 hod. se všichni rozjeli do svých domovů.

Jaké byly ohlasy? Slyšela jsem, že si na jiné soutěži mezi sebou měli soutěžící říkat, jak nic pořádně nefunguje a přitom chválit právě Fr. Lázně.

Ano, byl jsem toho osobně svědkem, nasadili jsme asi laťku hodně vysoko. Když se o týden později konalo ústřední kolo ve hře na akordeon v Plzni, většina učitelů (učitelé keyboardu učí většinou také hru na akordeon) mě ihned poznala a všichni mi hlásili, jak bylo u nás ve Františkových Lázních vše úžasné. Dokonce nám jedna maminka soutěžícího sdělila, že se její syn chce do Františkových Lázní přestěhovat, jak se mu u nás líbilo. To je určitě potěšující, když máte takovou zpětnou vazbu. Té náročné práce a příprav, úsilí a starostí pak vůbec nelitujete. Také o tom svědčí spousta pozitivních ohlasů a dopisů, které jsme po soutěži dostali.

Podíleli se úplně všichni učitelé a zaměstnanci? Zapojili se i žáci, nemyslím jen ty, kdo soutěžili?

Na organizaci soutěže se podíleli úplně všichni zaměstnanci, včetně paní uklízečky a pana školníka. Jeden z našich žáků stál u zrodu propagačních materiálů, za pomoci pana učitele Dana Černého tak vzniklo logo soutěže v podobě žlutého smajlíka, ilustrace, které provázeli soutěžící na plakátech, soutěžních katalogích i na diplomech.

Co říci závěrem?

V prvé řadě bych chtěl poděkovat Městu Františkovy Lázně za to, že nám umožnilo soutěž zorganizovat, děkujeme také Městu za finanční podporu a taktéž Krajskému úřadu Karlovarského kraje. Dále děkuji za převzetí záštity nad soutěží panu starostovi Otakarovi Skalovi a panu senátorovi za Chebsko a Tachovsko panu Mgr. Miroslavu Nenutilovi. Panu náměstkovi ministryně školství JUDr. Ivo Krýsovi, Ph.D., LL.M. a předsedovi Ústřední umělecké rady ZUŠ ČR Aleši Chalupskému za úvodní slovo při zahájení. Také děkuji všem sponzorům, ubytovacím zařízením, zaměstnancům ZUŠ Jára Cimrmana a každému kdo nám se soutěží jakkoliv pomáhal. Věřím, že v budoucnu podobnou akci opět zorganizujeme.

Statečnost? To je taky moje mamka (úvaha)

Jak asi vypadá statečnost, co všechno tento pojem zahrnuje? Podle mého mínění se dělí do různých kategorií.

Statečnost dříve:

Dříve, myslím si, byli lidé ochotnější položit svůj život, když to bylo nevyhnutelné a vyžadovala to třeba čest nebo ochrana někoho slabšího.

V pravěku naši předchůdci lovili mamuty za pomocí ostrých klacků, aby vůbec přežili, aby přežily jejich děti. Smekám!!!

A co třeba Antika? Podívejme se do Tróji. Když Achilles pomstil smrt svého nejlepšího přítele Patrokla tím, že zabil Hektóra, porazil ho holýma rukama.

Nesmíme zapomínat na vojáky, kteří riskovali svoje životy v boji proti nepřítelům, aby ochránili svoji vlast a nepošpinili jméno svého nadřízeného.

Lidé se bouřili proti panovníkům a bojovali za to, aby mohli žít v lepších podmínkách, svobodněji. A hrozba, že jejich hlava skončí pod gilotinou, je ani na vteřinu nezastavila.

Lidé vůbec opravdověji bojovali za své názory, víru či rodinu a třebaže jim hrozil soud a upálení na hranici nebo oběšení, dál si stáli za svým a zemřeli s hrdostí.

Statečnost dnes:

Dnes jsou takoví hrdinové pouze ve filmech či pohádkách.

Většinou jsou tak zvaní hrdinové spíš bezohlední borci, kteří si to o sobě jenom myslí. Jenomže když přijde na lámání chleba, stočí se do klubíčka a pláčou v koutě.

Jsou taky bohužel lidi, kteří sní o tom, že se stanou hrdiny, ale když je opravdu zle, svoje přesvědčení snadno zradí.

Vojáci? Co se týče válčení, dnes už na všechno stačí nejmodernější zbraně.

Další možnost, jak se jednoduše vyhnete boji či nutnosti chránit rodinu je, že si za vysokou cenu pořídíte ochranku.

Do žádných velkých problémů se nezapléáme, protože je nyní neřešíme my, ale policie. Nebo politici.

Tímhle porovnáváním minulosti a přítomnosti vypadá tato doba lépe než ta dřívější. Na druhou stranu měli lidé v minulosti odhodlaní, opravdovosti přesvědčení, a také energie a cílevědomostí. To pak dokázal člověk snad všechno, i bez technických vymožeností.

Jak si statečnost představujeme:

Vyšli bychom si třeba na procházku, narazili bychom na louži z radioaktivního jedu, vykoupali bychom se v ní a druhý den by z nás byli supermani, kteří by dokázali porazit veškeré zlo na světě.

Jak statečnost vůbec nevypadá:

Takový filmový hrdina na sebe vezme pláštík, zjeví se zrovna tam, kde je ho potřeba, pomůže nějaké

dámě v nesnázích, například namlátí nějakému násilníkovi nebo jí pomůže přejít bez úhony přes obrovskou blátivou louži, aby si neumazala nové lodičky... (pokračujte dle své fantazie). Přitom ho natočí do televizních zpráv - a vydělá na tom dost slušné peníze.

Ale přesto i v dnešní době se můžeme objevit statečnost, a to v lidech, u kterých byste to nečekali. A kteří navíc vůbec nevypadají jako supermani.

Pokud jste ještě ve škole, tak to určitě znáte. Paní učitelka vám rozdává opravené písemky. Povídate si se spolužáky a najednou zjistíte, že mají lepší známku než vy, přitom ale udělali úplně stejné chyby jako vy. Znamená to jediné: Ta učitelka se buď spletla, nebo si na vás zasedla!!! Ale tady nejde o to, že jste nespravedlivě dostali špatnou známku, jde to, že se vás vaši přátelé u té učitelky zastanou. To je přece taky obrovská statečnost! A co třeba je tím statečným někdo ještě bližší, někdo koho potkáváme každý den... Naši rodiče, kteří tvrdě pracují, vychovávají nás, děti a řeší každodenní problémy. To vás nenapadlo co?

Ted' vám povím něco o mé mamince...

Moje mamka je jako slunce. Záře jejího úsměvu si pohrává s mou náladou jako s míčkem. Když je mamka smutná, jsem taky smutná. Když se mamka směje, mám velkou radost a směju se s ní. Když se mamka zlobí, cítím obrovský kámen na svém srdci.

A třeba má moje maminka spoustu práce a je unavená, vždy, když mě vidí smutnou, přijde za mnou, sedne si ke mně, pohladí mě a řekne mi, že bude zase všechno v pořádku. Když něco potřebuji, mamka mi vždy pomůže. Když mám s někým či s něčím problém, mamka mi poradí, jak se s tím vypořádat.

Určitě si teď říkáte, co má tohle společného se statečností?

Má, a hodně. Moje mamka se totiž musela vypořádat s velice obtížnými překážkami, které jí život připravil. Když jí bylo 18 let, musela se z Vietnamu přestěhovat do České republiky kvůli práci, lepšímu platu a aby mohla doma pomáhat uživit rodinu. Představte si to, jak byste se vypořádali s tím, kdybyste tak mladí odešli nejen do jiného státu, ale dokonce na jiný kontinent a přitom by neuměli jazyk a nevěděli o té zemi vůbec nic? Nechali doma rodiče, sourozence, kamarády – zůstali sami, v cizí zemi.

Mamka měla spoustu starostí s vyřizováním dokumentů, pak s bydlením, musela si zvyknout na práci v továrně a taky se učit úplně novému a pro ni hodně těžkému jazyku. Pomalu si ale na tuhle zemi, zdejší lidi, jiné způsoby i kulturu začala zvykat, a upřímně její čeština je dnes dle mého názoru, výborná. Nakonec to všechno zvládla. Našla si tady přátele, nový domov, rozuměla už lidem, co si spolu povídají a mohla si povídat s nimi - a jeden by si oddychnul, že už má překážky za sebou.

Jenomže mamka poznala mého tatínka, který také přišel do Čech z Vietnamu. Vzali se a potom jsme přišli na svět nejdříve brácha, a po něm já. Mamka si začala hledat druhou práci, aby mohla koupit a zajistit vše, co potřebovala k naší výchově a vzdělání. Bratr dnes studuje vysokou školu v USA, a také mně, budu-li chtít a budu-li se pořád dobře učit, by ráda dala dobré vzdělání.

Vzpomínám, jak se každý den, kolikrát i pozdě večer, mamka vracela domů z práce unavená a úplně vyřízená. Já k ní jako maličká rychle cupitala, tahala jí, brebentila na ni, chtěla si hrát. Moc se mi po mámě stýskalo, brečela jsem, jak mi celý den chyběla. Třebaže si určitě moje mamka chtěla po tom celém dnu lehnout do postele, zavřít oči a na chvíli přestat myslet na své starosti, místo toho mě objala, hladila, dala mi večerň, uložila do postýlky, přečetla mi pohádku a zazpívala mi ukolébavku svým hezkým jemným hlasem. Nakonec jsem ještě od ní dostala pusku na dobrou noc, po které jsem se cítila tak krásně, příjemně, dokonce možná lépe než v ráji.

Velice si vážím toho, že se mamka nezměnila, možná jen trochu... ale jen ještě k lepšímu. Je až neuvěřitelné, jak se moje mamka i tatka mohou přetrhnout jen kvůli tomu, abychom se měli co nejlépe, aby z nás byli vzdělaní slušní lidé.

Vážme si svých maminek, svých rodičů. Jsou naším srdcem, mozkiem... Jsou prostě něčím, bez čeho nemůžeme žít.

Přesně tohle je podle mne znak opravdové statečnosti: stavět zdraví a štěstí druhého před to svoje.

Pavčina

Ztracená za bouřky v lese

PONDĚLÍ 14:25

„Mončo? No ahoj! Hele, venku je docela hezky, nechceš jít se mnou ven? Třeba do parku nebo tak ňák.“ ozvalo se z mého mobilu, jakmile jsem přijala hovor od Viky.

„No jasně! Tak ve tři před naším domem? Jojo, ahoj!“ Běžela jsem do pokoje pro tašku, do které jsem si pak dala mobil, klíče, nějaké peníze a kapesníky. Po schodech jsem sešla do kuchyně.

„Mami, půjdu s kámoškou ven.“ Otevřela jsem ledničku, abych se podívala, jestli máme něco malého k zakousnutí.

Mamka zvedla hlavu od mytí nádobí a řekla: „To podle mě není moc dobrý nápad. Dnes má prý být bouřka!“ Vykoukla jsem z okna. „Svítlí slunce. Asi se ve zprávách zase spletli. Víš, jak minule hlásili, že bude pršet a přitom svítilo slunce? Dnes to bude určitě taky tak.“ Mamka pokrčila rameny a dodala: „Jak myslíš.“

PONDĚLÍ 15:08

Tak kde je?! pomyslela jsem si. Viky totiž nepřicházela. „Moni!! Tady jsem!“ Konečně! Viky už dorazila. Zamávala jsem jí. „Půjdem teda do parku?“ napadlo mě a Viky souhlasila.

PONDĚLÍ 15:52

Zrovna jsme se procházely parkem. Po chvíli jsme zamířily do lesa. „Hele, půjdu nám koupit limonádu!“ „Jasně, jasně...“ Právě jsem koukala do svého mobilu a

psala si s Amy, spolužačkou, která se mnou chodí na angličtinu. A tak zatímco Viky odběhla zpátky do parku koupit pití, já jsem šla pořád dál a dál. Mobil mi oznámil, že mám 10% baterie. Když mi Amy napsala, že musí jít dodělat úkoly z matematiky, konečně jsem zvedla oči od mobilu. Rozhlédla jsem se. Všude byly samé stromy a stromy a stromy...

„Viky?!“ zakřičela jsem na svou kamarádku. Nic se však neozvalo. Zkusila jsem to ještě jednou, ale zase nic. Začala jsem panikařit, protože jsem si uvědomila, že jsem se ztratila v lese. Kdybych se předtím alespoň netočila dokola! Mohla bych se vrátit, protože bych věděla, odkud jsem přišla! Jestli teď půjdu nějakým směrem a nebude to ten správný, můžu se ztratit ještě víc! Na mobilu jsem vyřukala Vikyino telefonní číslo.

PÍP! PÍP!

„Haló?“

„No ahoj, Viky, to jsem já, Monika.“

„Viky tu není, šla někam ven. Jsem její matka, Kristýna Herchová. Potřebuješ jí něco říct?“

„No, já jen... Už nic, řeknu jí to třeba ve škole.“ malinko jsem zalhala a pozdravila paní Herchovou. Vtom mi mobil zapípal, že už mi zbývá jenom 1% baterie. To snad ne! vykřikla jsem skoro nahlas. Můj mobil se totiž vybíjí hrozně rychle. Chtěla jsem ještě na chvíli zavolat mamce, ale baterie se mi vybila. A naneštěstí přišla ta příšerná bouřka, o které mamka mluvila. Takže se tentokrát v těch zprávách nepletli.

Chtěla jsem už zalézt pod nějaký strom, ale pak jsem si všimla pár rýh v zemi. Shýbla jsem se, abych si to lépe prohlédla a s úlevou i nadšením jsem zjistila, že jsou to mé stopy. Došlo mi, že se po nich můžu vrátit zpátky. Taškou jsem si zakrývala hlavu, aby na mě tolik nekapalo a následovala jsem své stopy. Díky bohu, že se v té hlíně vytvořily mé stopy! Jinak bych už asi nenašla cestu zpátky. Konečně jsem z toho lesa vylezla. Byla jsem zpátky v parku. Všichni lidé byli už buď pryč nebo schovaní pod stánkem s párkem v rohlíku. Rychle jsem tam přiběhla. Hurá! Byla tam i Viky.

„Viky!“

„Moni! Kdes byla? Celou dobu jsem tě hledala a taky jsem na tebe volala, ale ty nic!

„No, víš, tak trochu jsem se ztratila v tom lese, ale vrátila jsem se zpátky po svých stopách. Vlastně nic zvláštního... Mňam, ten párek v rohlíku tak voní! Já si dám, chceš taky?“

Viky nadšeně přikývla.

PONDĚLÍ 17:19

Bouřka právě skončila. Už jsme se s Viky rozloučily a šly domů. Jakmile jsem otevřela branku naší zahrady, Rufus (můj pes) začal štekat. Dveře domu se rozletěly a z nich vylítla moje mamka. Přiběhla ke mně a objala mě.

„Proboha, medvídku, jsi v pořádku? Tak jsem se o tebe bála! Nezvedala jsi mobil a byla hrozná bouřka! Měla jsem strach, že se ti něco přihodilo! Jsem tak ráda, že ti nic není! Už jsem málem zavolala policii!“ vychrlila na mě mamka.

„Mami!“ odstrčila jsem ji, „a neříkej mi medvídek!“

„Proč? Je to roztomilé!“

„No to možná, ale mě už dávno není pět! A teď, jestli dovolíš, bych si ráda šla nabít mobil.“

Nikolka

Léto láká k výletům... I na ně je ovšem třeba se dobře připravit, tedy hlavně obléci...

Tentokrát se osazenstvo časopisu Prostor pustilo do zpracování monologu. Redaktorky si samozřejmě vypraly věčně ženské téma: NEMÁM CO NA SEBE! Kluky, myslíme tím Honzu a Lád'u to moc neoslovilo. S tím, co si vybrali a vytvořili, a co se jim také moc povedlo, s tím vás seznámíme příště.

Tak zítra jdu na párty, co si obléknu?

Musí to být něco okouzujícího. Co třeba tuhle sukni? Ne, tu jsem nosila už hodně. Ta je okoukaná, tím je neohromím. Mohla bych si ale vzít tílko a k tomu kraťasy. To je zas moc jednoduchý. Všichni si budou myslet, že nemám co na sebe. Něco co na sobě mám jen málokdy. Šaty? Jo šaty, to je dobrý nápad... Ne, šaty ne. Nemám žádný vhodný šaty na párty. Ale tyhle by snad na párty šly, ne?

Ne. Ne! To by si pak zase všichni mysleli, že mi záleží na vzhledu až moc. Pak by mě začali pomlouvat. Tyhle džíny by šly. Vypadají dobře. A k tomu bych si vzala... třeba... tohle tričko! Jo to je dobrý. Ne. Neladí to k sobě... Tričko sice hezky ladí s džíny, ale nehodí se na párty. Co takhle jenom mikinu nebo svetr? Nikdo si nebere na párty svetr. Jak říkám: musí to být něco ohromného. Takže košile. Vypadají dobře. A k tomu bych si mohla vzít ten nový klobouk. Ostatní na mě budou určitě žárlit. To nejde. Klobouk zase neladí s džíny. A co kdybych si vzala šortky? Hmm... hodně lidí na sobě bude mít šortky. Tak to ne. Musím být jedinečná.

Ale jo, mohla bych si vzít ty nové šaty. Nevypadají špatně. Ale vlastně ty taky ne, nemám k nim žádné vhodné boty...

A tahle vesta by šla. Hmm. V ní mi zase bude určitě horko. Potřebuju něco jednoduchého, ale zároveň okouzujícího. Co tyhle šaty. Ty taky ne! Ty jsem už měla na jedné party. Nemůžu si něco vzít dvakrát.

Jak by vypadalo kdybych si na tu párty vzala na sebe přece jen tuhle sukni a košili? Hmm... Nevypadá to špatně, co myslíš? Hmm... Je to fakt jednoduchý, ale zároveň okouzující.

OK! Beru tohle!

Niky

Chci jít na párty

POZVÁNKA:

Dnes večer 2. 6. 16 v 19:00 jsi zvána na Niki14. narozeniny

P. S. BUDE TAM I BOBÍK

Dárek být nemusí, stačí, aby si měla dobrou náladu

Tvá NIKI

„ÁÁÁÁÁÁÁ..... Já jsem zvaná na párty. OMG... a bude tam i Bobík! To je ten nejlepší den“, jaký může být. Ach musím to udýchat, uklidni se, Anetko!“

Ale ne je tu takový menší problém... já nevím co na sebe. To snad ne, do začátku zbývají už jenom 2 hodiny, to si nestihnu nic koupit...

(Otevřela jsem skříň)

„Nenenene, já v té skříni nic nemám, to snad není pravda! Takže teď vyndám všechny šaty a potom si vyberu.“

„Ty jo, mám jenom 50 šatů, ale ani jedny nejsou vhodné na tu párty, tyhle jsem moc staromódní, a co ty, ne ty jsou moc dlouhé.“

Já asi zešlím, prostě tam asi nepůjdu!

A co nějaké sukně, snad budu mít nějakou vhodnou.

Vypadám jak prostitutka, takhle tam jít nemůžu.

Prostě nemám nic na sebe, to je fakt hrozný!

Já to vzdávám hned zavolám Niki, že nepřijdu.“

(Po chvilce přemýšlení)

„Ale to nemůžu udělat, vždyť je to moje šance, jak si to vylepšit s Bobíkem.“

Prostě se uklidním a hned něco najdu.

Holky se mi budou určitě smát, jsem strašná socka,

Já prostě nevím, co dělat!“

(Zase chvilka přemýšlení...)

„Počkat, vždyť já mám jedny v druhé skříni, ty jsem neměla na sobě ani jednou!“

ÁÁÁ... tady jsou!

Jsou Boží, tak nádherná barva. Snad se Bobíkovi budou líbit... tyhle šaty určitě ještě neviděl.“

Ještě, že jsem se uklidnila. Uffff!

A sakra, teď jsem zjistila, že nemám žádný make up, který se k tomu hodí!

„Co budu dělat? Asi zůstanu doma!!! Je hrozný, nemít co na sebe!!!“

Aneta D.

Jedu na výlet

Na tento den jsem se těšila. Jedeme na výlet, na sportovní výlet. Jedou tam jenom sportovci. Miluju sportování. Musím vypadat dobře, protože tam bude i můj idol. Tak půjdu prozkoumat skříň. Hmm šaty ne, sukni taky ne, kalhoty Jsou nepohodlné. Tepláky? Ne, ty mám jenom na doma. Jdeme si nejdřív vybrat boty. Tak asi nějaké sportovní. Hmm... buď běžecké, na volný čas, a nebo obyčejné. Co tam budeme dělat? Budeme lézt na skály, hrát míčové hry, ale budeme chodit i po městě. A málem jsem zapomněla. Jedeme do Nizozemí, takže si musím vzít kufr. Naštěstí mám jeden, který je překrásný... Jo, přijedu tam v sukni a potom se v hotelu převleču. Nebo si mám vzít šaty? Pár kamarádům napíšu a zeptám se, co mi víc sluší. Skoro všichni odpověděli, ať si vezmu šaty. Souhlas. Do kufru si pak dám všechno sportovní oblečení, který mám. Tričko, šortky, boty nike a adidas. Na sebe si vezmu ty modrofialové šaty, vypadají sportovně. Už se nemůžu dočkat, a bude ráno...

Lily B.

Co si jen mám obléci?

Ááááá! Nejoblíbenější holka z naší školy Klaudie mě pozvala na svůj narozeninový večírek!!! Asi umřu. Ale až po tom večírku, protože tuhle mimořádnou událost nesmím prošvihnout. TAK POČKAT! Je tu jeden zásadní problém... CO SI VEZMU NA SEBE?!!! No to snad ne! Já nemám co na sebe?! Nemůžu jít na večírek Klaudie jen v nějakých hadrech z levného krámu! V mé skříni není nic, co by bylo aspoň přijatelné. Všechno je starý už asi tak dva měsíce! Zrovna minulý týden jsem si šla koupit nové oblečení, ale všechno už vyšlo z módy. Oni asi vůbec nechápu, že teď letí třípytky! Nooo... Aspoň myslím. Stejně je to průšvih. Mám na mysli to, že nemám oblečení.

Tahle růžová sukně je trapná. Nic se k ní nehodí, a růžová je stejně nudná barva! Tohle těsný zelený tričko? Vypadám v něm moc tlustá! Tak co tyhle zlatý šaty se stříbrným páskem? Lucie je má taky a prej si je na ten večírek vezme. Vážně nechci mít stejné oblečení jako ona!

Hmmm...Asi si někdo říká, že přeháním, když nemám oblečení. Ale já vůbec nepřeháním! Na tom večírku totiž bude úplně každý! Celá škola! A jestli se tam ukáží jako nějaký mop na vytírání podlahy, budou mi to připomínat až do maturity! Navíc tam bude Richard. Přesně tak! Ten Richard, který je o dva ročníky starší než já! Ten Richard, co se líbí všem holkám ve škole! Ano, ten Richard, který si mě nikdy nevyšiml! Ale všimne, až přijdu nejlíp oblečená... Jenže to se asi nestane, protože nemám co na sebe!

„Áááá, pomoc!“ A jeжда, to bylo asi nahlas.

„Andreo? Stalo se něco?“ Proboha! Bára...

„Co je ti do toho, ségra!“ odsekla jsem a práskla jí dveřma před nose. Ach bože! Barbora mě fakticky štve! Ale teď se vraťme k tomu oblečení.

Tak mě napadlo...co kdybych si vzala ty tmavý džíny, k tomu bílý tričko a nakonec úžasnou, černou, drsnáčkou bundu? No jo, ale to už jsem měla na párty Lindy Krčmářové. A stejně je to už *out*. Musím být oblečená podle nejnovější módy! Podle módy, která je tak nová, že ještě ani neexistuje. Takže ji musím vymyslet. Moc toho v šatníku nemám, takže mám jen malý výběr... Hmm, co třeba...Nenene, to je moc suchý... A co... Proboha to taky ne! No, a co takhle... Bože můj, mě snad nic nenapadne!

Mám to! Přijdu prostě celá proužkovaná! Jen najít nějaké proužkované oblečení... A hele! Proužkované sako! Táhle je tričko a vzadu i legíny! Paráda! Teď rychle do předsíně! No jo, měla jsem tolik bot, že mi táta nechal jeden pokoj *jenom* s mýma botama. Tak se podíváme, jestli tady mám nějaké proužkované lodičky... Jsou tady černé lodičky, bílé lodičky, červené lodičky... Ale žádný proužkovaný! No, taky bych si je nikdy nekoupila. A nikde je ani neprodávají. No to je jasný, protože jsem svou módu ještě nikde neuvědla. Ale uvedu, až přijdu na ten Klaudiin večírek. Ale bez těch bot to prostě nebude ono!

Áááá! Pomoc! Asi se z toho zblázním! Nechci tam vypadat jako hadřík na utírání zaschlých skvrn z linky, když mamka dovaří guláš. Ach jo!

Právě mě napadlo geniální řešení, jak na večírku nevypadat příšerně. Prostě na žádný večírek nepůjdu! Hrozně ráda bych tam šla, ale než vypadat jako úplný pako, raději půjdu na Bářin nudnej čajovej dýchánek! No dobře, to bych vážně nikdy neudělala. Čajové dýchánky jsou pro mimina, což Barbora je. No a já se jdu dívat na film a přitom žrát kýbl zmrzliny, abych zapoměla, že prošvihnu nejlepší událost roku, kterou pořádá Klaudie a navíc tam budou úplně všichni kromě mě! I Richard!

Nikolka

Před skříní

„To snad není pravda!? Nemám co na sebe. Toto je horor každé dívky. Tohle tričko je starý, toto zas potrhavý, to zas děravý. Tento styl džín už nikdo nenosí, tyhle nosím každou chvíli, tyto zas už každý viděl. Tuhle barvu určitě nikdo v mém věku nenosí. Tohle je zas moc dětský. Tak nezbyvá nic jiného než sukně a šaty. Tak... Tahle je moc krátká, tahle ta až zas moc dlouhá, tahle má zas nějaký divný vzor.

KONEČNĚ!!!! Hurá!! Tato je prostě bez chyby, jak jsem ji mohla nechat jako předposlední? Ale ne! Tahle ta je taky pěkná. Co teď? Aaa nebo, napíšu kamarádce, jenomže to je chyba. To pak bude vědět, co budu mít na sobě. Takže ne!!“

Za půl hodiny...

„Ale tuhle tu jsem nenosila dlouho, jenže tuto jsem si koupila a měla jsem ji na sobě asi jen jednou. Tak třeba číslo osm. Takže je to tahle sukně. Emmm, tmavší červená, takže toto tričko si vezmu k tomu..“

Hotovo!! Co to?! Ježíš proč žlutá skvrna? A možná si už vzpomínám. Caroline! A ta její slavná hořčice. V tom případě mi nezbyvá nic jiného než si vzít tuto sukni. Černá takže nic jiného než klasická bílá barva. Ale ne, kam jsem to zas hodila?!

Co by mi na to řekla mamka? Počkat už si vzpomínám. Vždyť jsem to včera měla na sobě a malý Kuba na mě vylil kolu. Tak mi nic nezbyvá než zavolat buď Lauren, nebo Caroline, zda nemají nějaký kousek, který by mi mohly půjčit. Ale nemůžu si dovolit si vypůjčit celý oblek. Tak si asi musím vzít tuto krátkou sukni, kterou jsem ze začátku odmítla. A k ní by se hodila nějaký ten francouzský styl, v tom případě to je černobílé pruhované tričko. Víím, že Caroline by mi to nepůjčila, jelikož nesnáší pruhovaná trička. A opakem je Lauren, ta miluje pruhovaná trička. Snad bude mít tu kombinaci. Spíše to bude mít na sto deset procent. Znáím ji, dlouhou dobu a víím jak je milá, určitě mi to půjčí. Jde se volat, Nezvedá to tak ji zanechám hlasovou zprávu, Ahoj Lauren prosím, tě nezvedáš mi telefon chtěla bych se zeptat jestli by jsi byla tak hodná a nepůjčila by jsi mi černobílý pruhovaný tričko?“

O čtvrt minut později...

„Ahoj, no mám půjčím ti přijď, ke mně domů.“

„Aaa hotovo, můj oblek je hotový.“

Lily N.

Monolog: Nečekaný dárek

Je 7.12. 2016, na moje narozenky :D JJJJ

„Ták jo, jdu si pro dárky! Co by, určitě v nich bude jako každý rok balení 12 ponožek, tričko, který mi bude buď menší nebo naopak větší a další podobný hadry... První balíček. (*Rozbalím ho*). „Jasně, co jsem si myslel, jsou to ponožky!“

„Druhej dárek. Budu hádat: Že je to svetr? Ne na svetr je to moc tvrdé. Možná je to encyklopedie... (*Vezmu ho a roztrhám papír a také koukám jak sůva s nudlí*).

Vyráží mi to doslova dech: To není možné roční balení GUMOVÝCH MEDVÍDKŮ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! To jsem nečekal. No, paráda.“

Koukám nevěřicně. Pak si řeknu: „Takže jo, klid!“ Jen poděkuji, pak otevřu si další dárky, už normálka—a sním si jedno balení.

Láďa

Párty??? Co si obléknu?

Óóó, můj bože párty????????????? Já se z toho asi zblázním, dyť nemám, co na sebe!!! Co mám dělat? Co si mám vzít na sebe? Nic nemám, mám skříň plnou hadrů, ale nic se nehodí. A ještě k tomu tam bude Dan. Jak on je sympatický... vtipný... a hlavně krásný. Ale jak já se mu mám líbit, když nemám, co na sebe a můj obličej vypadá hrozně. Párty bude začínat už za tři hodiny. Ach, jak já teď závidím těm populárním holkám. Ty jsou snad krásný i po ránu. Mají pokoje plný skříní, ve kterých mají překrásné oblečení, ale co já? Já nic takového nemám. I když mám spoustu hezkých moderních věcí, nic se mi na mě nelíbí a před zrcadlem vypadám hrozně. Co takhle si vzít sukni?Ne, ne, ne, ne, tak to ne takhle se Danovi nezalíbím, akorát budu všem pro smích. Ale mamku prosit nebudu, ta by na mě navlíkla něco hrozného. Mám nápad, budu brát jeden kus oblečení po oblečení a, co se i bude líbit budu dávat na jednu hromádku a to, co ne budu házet sem dolu..... Nic v žádných věcech jít nemůžu, jak já se má Danovi zalíbit...

Asi už jsem zoufalá, párty začíná za hodinu a já pořád nemám co na sebe a ani jsem ještě neudělala nic se svým obličejem, natož se svými vlasy. Chci být dokonalá, a aby si mě všichni všimli, teda všichni nemusí hlavně Dan, ale vypadá to, že tam možná ani nepůjdu. Ne, ne, ne musím, jinak nebude už další možnost, ale já já jsem asi úplně hloupá... potřebuju nějakou pomoc, ale ne nebudu se nikoho ptát, já to vymyslím sama. Co by mi asi tak, řekla mamka? ...

No, řekla by mi takový ty řeči, že v jednoduchosti je krása nebo... nebo že mám být svá...

Když nad tím tak přemýšlím, ona to není až taková hloupost. Co kdybych to spojila. No jasně, vezmu si džíny a tílko, ale co k tomu? Mám to, vezmu si k tomu černou koženou bundičku. Ale co s mým obličejem a vlasy? Tak vlasy ty si vyčešu jenom do vyššího culíku.

Ty vosku, fakt mi to sluší, takhle bych se mohla Danovi líbit. A jaj, párty začíná už za půl hodky. Musím letět.... Počkat, počkat, počkat kde mám mobil. Ach jo tady je, ale binec... á, a už ho mám. Tak jo, a teď už musím fakt běžet. K tomu si asi vezmu černý kecky a je to. Jsem skvělá... *Kačka*

Stojím před zrcadlem a nemám co na sebe

Zase ten samý problém, nemám dnes nic na sebe. Co si budeme nalhávat, já pokaždé nemám nic na sebe. Asi budu brečet. Dnes.....

Dnes je ten důležitý den. Sice jsem si vybrala šaty už před měsícem, ale změnila jsem na ně názor, byly moc dlouhé. Né, že bych chtěla šaty krátké jako kalhotky, ale s mojí výškou a s těmi dlouhými šaty jsem vypadala jako hoblí matka. Pozor, neboť jsem před třemi týdny šla nakupovat. Tam jsem si koupila šaty, se kterými už ani nepočítám. Podle mě se tohle nazývá syndrom unavení a hladu, jelikož mě opustilo mé pravé já. Ani teď nechápu, co to do mě vjelo. Asi jsem byla tak zoufalá, že jsem popadla něco, abych se necítila zdeptaná.

Před dvěma týdny nebo-li čtrnácti dny (každý umí počítat, ale nemyslím si v situaci, když je někdo ve stresu) jsem vytáhla ze šatníku zase dlouhé šaty, pro tentokrát černé a snažila jsem si vyrobit svůj vlastní kousek. Začátek byl opravdu úžasný nad mé schopnosti, opravdu, prostředek vypadal opravdu honosně a konec vypadal jako odpadkový koš. Škoda

Před týdnem jsem zapomněla, že vůbec na nějaký maturák jdu, takže žádný hledání, nakupování, ani šití. A dnes je ten den, kdy je maturák. Co teď? Počkat. Jdu se najíst.

Koneckonců by každý tipoval, že jsem zůstala buď doma, nebo jsem přišla jako utěrka.

Ale dopadlo to líp, nežli jsem čekala. Zapomněla jsem, úplně že mám druhý šatník a samozřejmě ho k tomu ještě zapomněla otevřít. Jen jsem to udělala, za pět minut jsem našla ty nejhezčí šaty, jaký jsem kdy viděla.

Úplně jsem totiž v tom stresu zapomněla, že mi je mamka koupila před týdnem, kdy jsem jen ležela na gauči a koukala na filmy. A tenhle jev se mimochodem nazývá syndrom debility - a taky hladu.

Linda

Mám jít na párty—a nemám co na sebe

Moji spolužáci často chodí na plesy a na párty a po měsících úprosných modliteb, aby mě vzali s sebou, bylo mé přání vyslyšeno. No holky, já myslela, že se zblázním. Konečně! Tak dlouho jsem na tohle čekala! Chtěli zrovna na nějakou párty nebo tak něco a někdo z nich si na mě nejspíš vzpomněl, tak mě pozvali taky. Vždycky jsem chtěla být součástí elity, procházet chodbou jako ve zpomaleném filmu a sedět na obědě s těma nejvíce „cool“ lidma a s nejhezčíma klukama ze školy. No prostě život jako z amerického filmu!

No tak jsem si řekla: prostě buď v pohodě, ne dělej z toho vědu. Ale všem je nám jasný, že jsem se samozřejmě příšerně těšila. Byla to prostě bomba! Holky, já normálně tejden nespala, jak jsem byla natěšená. Jenže jsem zapomněla na jednu důležitou věc. Co já si sakra vezmu na sebe?! Takový peklo jste nezažily. Vysypala jsem snad celou skříň, abych zjistila, že si jako nemám, co obléct? Já fakt myslela, že mě vodvezou! Konečně se mi podaří se někam dostat a já jako nemám žádný oblečení, který by stálo za to? Prostě horor. Kdybych si já kráva koupila ty šaty od Gucciho nebo aspoň sluneční brejle od Prady! A bez bot od Armaniho se taky žít nedá!

Jako je mi samozřejmě jasný, že ve světě se řeší další problémy, jako třeba nedostatek jídla a vody v Africe, komunismus v Severní Korei, ale tak příšerně problém, jako je nedostatek šatů jako nikdo neřeší? To si ze mě fakt děláte srandu!

Takže mi dovoluňte říct, že lidi by se nad sebou fakt měli zamyslet a zavést příděly nejnovějších módních trendů! Jinak holky, začne další válka se mnou v čele a můžete si být stopro jistý, že každého, kdo bude nevkusně oblečen, zabásneme a následně popravíme. Jako fakt, lidi, zamyslete se. *Anna*

CO VŠE MI ZRCADLO POVĚDELO?

Krásné ráno. Ptáčci zpívají, vůně květin přenáší jemný větřík a já z okna pozoruji nádhernou přírodu..... Jen kecám. Sychravé počasí mi kazí náladu, všude samé bláto a ten hloupý vítr ničí každý účes, se kterým jste se tak pracně dělali. Ale tento den nemá jen mínusy.

„Crrrrrrrrrr!“

Někdo nám zvoní na dveře. Co mám dělat? Jít otevřít či to mám ignorovat? Samozřejmě otevřu, protože jsem strašně zvědavá. Určitě by všechny zajímalo, kdo nebo co za těmi dveřmi stojí. Stál tam obrovský balíček (asi o hlavu větší než já). Pořád dumám nad tím, jak jsem ho dokázala odtáhnout domů.

Teď chvílka napětí... Hádejte, co je v té krabici. Předemnou stojí zrcadlo. Opravdu nevím k čemu potřebujeme další zrcadlo. Já si myslela, že zrcadla v koupelnách, u máminých líčidel a v šatně stačí. Zřejmě ne (nechápu, že jsem šla ven v pyžamu a odtáhla tu obrovskou krabici jen kvůli tomu, abych se na sebe mohla podívat).

Jelikož mamka není velikou fanyankou mé zvědavosti, musela jsem zrcadlo vrátit zpět do krabice, aby vypadalo, že právě dorazilo. Jenomže...

„Počkej!“

Trochu jsem se zarazila, myslela jsem si, že to byl nějaký větřík. A tak jsem v zabalování předmětu pokračovala. A znovu, dokonce hlasitěji...

„Počkej!!“

Tentokrát jsem se koukla, jestli není někdo doma. Nebyl. Balení zrcadla tedy pokračovalo. A opět se zrcadlo ozvalo, jenomže na mě už křičelo...

„Počkej!!!“

„Ááááááááááá!!!“

Křičela jsem, protože jsem tomu nemohla uvěřit a navíc jsem měla pocit, že jsem se zbláznila. Řekněte, kdo mluví se zrcadlem (kromě těch typických vět jako: dneska vypadáš fakt dobře či chce to nový oblečení nebo holka, měla by sis ten pupínek vymáčknot)?

Bohužel toto zrcadlo vám říká jací jste uvnitř a všichni dobře víme, že pravda může velice bolet.

„N-n-n-n-o, c-c-o bys mi chtěl říct?“

„Začneme tím, že se mi ten tvůj tón teď moc nelíbí.“

„Promiň, ale nejsem zvyklá vést dialog s maminčinou záliskou! (páni, mě se ten tón taky moc nelíbí, ale nechci se o tom zmiňovat, takže předstírejte, že jste nic neslyšeli) A co dalšího je na mně tak špatného?“

„Jsi docela dost mrzutá, když musíš brzy vstát!“

„Cože, jenom lžeš!!! (opět říká pravdu, ale ráda se hádám, té upřímnosti je v mé hlavě hrozně moc) Ale pokračuj...“

„Když máš hlad, nikdo s tebou nemůže mluvit, protože bys po něm hodila svůj zabijácký pohled. Jednoduše, když máš prázdný žaludek, jsi prostě nesnesitelná!!!“

„Dobře to připouštím...“

„Nenávidíš, když při hádce zjistíš, že nemáš pravdu. A také potřebuješ mít poslední slovo.“

„V tom máš možná pravdu. (No jasně, že v tom nemá pravdu, já se přece nehádám) Myslím, že už bys mohl říct pouze jednu negativní vlastnost...“

„Dokážeš být celkem dost našťavaná na celý svět, když za něco bojuješ a potom to nedostaneš. Jo a taky nesnášíš, když si něco naplánuješ, někdo se ti postaví do cesty a vše ti zkazí. A samozřejmě ve chvílích, kdy se bavíš, ozvou se z dolního patra maminčiny oblíbené věty jako jsou: „Jdi umýt nádobí!“ nebo „Jdi nakoupit!“ jo a taky „Jdi vyvenčit psa!“

„Umíš být tak líná!!! A docela často si vymyslíš pár výmluv, aby ses z toho vykroutila. A zapomněl jsem, že...“

„Už dost. Řekla jsem jednu negativní vlastnost. A navíc nejsem tak zlá. Copak na mně není nic pozitivního?!“

„Za tuhle funkci si tvoji rodiče nezaplátili takže asi ne!“

„V tom případě sbohem!“

„Sbohem!“

Rozloučila jsem se tedy se zrcadlem, dala ho zpátky do krabice, šla do garáže, vzala nějaký těžký předmět a s klidnou myslí JSEM HO ROZMLÁTILA NA TISÍCE KOUSKŮ! Potom jsem čekala na popelářské auto a dala zrcadlu sbohem. Jo a tentokrát bych to dokázala říct i za to zrcadlo. Nejsem nějakým velkým fanouškem kritiky.

Pavčina

Mně známý pohled na Cheb z věží kostela sv Mikuláše.

Co o mně řeklo zrcadlo...

Ráno se dívám do zrcadla a říkám si, že kdyby bylo zrcadlo živé, asi by si zakrylo oči a nad mým zjevem se na místě rozplakalo. Takhle našťestí jen prasklo...

„No...super. Já zas vypadám!“ vzdychnu před zrcadlem a přemýšlím, proč se tím vlastně vůbec zabývám, když stejně většina lidí tvrdí, že nejdůležitější je vnitřní краса. Jenže pravdou zůstává, že to jsou jen řeči a nic víc. Protože i zevnitř sebekrásnějšího člověka nebude nikdo milovat, bude-li jeho fyzický vzhled „na nic“. A to nezapřete, to je prostě fakt.

Tak stojím před tím zrcadlem a cítím, jak se mi tiše nadává...ale ne, to vlastně není zrcadlo, to mají sousedi nad námi zase Itálii.

To téma je celkově zajímavé, jen člověk psychicky labilní se zrcadlem mluví a jen člověku zdrogovanému zrcadlo odpovídá.

Šárka

Dopisy sobě samému do vzdálené budoucnosti

Ve Fr. Lázních 17.3.2051

Milá Anetko,

Ty teďka vůbec ještě nevíš, co budeš dělat a jak bude pokračovat tvůj život v dospělosti. Ale já už žiju ve Františkových Lázních v rodinném domě se svou rodinou a taky s rodiči. Máme velkou zahradu, garáž a domácí mazlíčky - 2 bernardýny a 1 králíka. První bernardýn se jmenuje Ňuník, druhý se jmenuje Fufík a bílý králíček se jmenuje Bělínka. Nově jsme si koupili i obří bazén. Pamatuji si, jak si ho vždycky moc chtěla.

Podle mého je dobré mít děti. Už mám dvě děti, holčičky, jsou to dvojčata. Je jim 5 let a jmenují se Janička a Hanička. Jsou moc hodné. Za rok je už čeká škola, moc se do školy těší. Svě děti nerozmazluji, ale také na ně nejsem tvrdá. Myslím si, že je vychovávám dobře.

Můj manžel je šéf jedné velké firmy. Pracovníci ho mají velice rádi. Nejlepší na něm je, že mi pomáhá s domácností a s dětmi. Je moc hodný, pomůže každému. Občas chodí s dcerami ven a hraje si s nimi.

A teď budu chvíli psát o mladších bratřech. Vždyť Ty víš, jak zlobili, když byli malí, a teď už to jsou velcí zkušení pánové. První brácha Honza je šéf restaurace. Když má čas, tak vaří s pracovníky, moc ho to baví. Má tam pořád plno hostů. Teď, když nad tím přemýšlím, tak se mu vlastně splnil jeho dětský sen stát se kuchařem. Má už manželku a dva kluky, jsou to taky dvojčata. A druhý brácha Adam pracuje v kanceláři. Dostává vysoký měsíční plat, jeho šéf mu velice důvěřuje. Je ženatý, má dvě děti, holčičku a chlapečka. A co bys řekla? Jsou to taky dvojčata. To je zajímavé, že máme v rodině samá dvojčata. Nikdy bych to nečekala.

Někdy se navštěvujeme, i když máme málo času. O svátcích se ale všichni společně setkáváme u mě doma.

Vybavuje se Ti první den na světě, kdy se na Tebe maminka a tatínek vesele koukali? Jak Tě měli a mají rádi? Co pro tebe dělají? Teď už jsou staří, nepracují, jenom čas to chodí do parku cvičit a meditovat. Bydlí také s námi v domě.

Všichni máme dotykové mobily. Víím, že to není moc dobré, ale dneska už je to normální, tlačítkové mobily už ani neexistují. Jenom Ti chci napsat, že pokud Tě baví čtení, tak čti v Tvém věku co nejvíce, protože potom už na to nebudeš mít čas. Budeš se muset starat o rodinu. Já, když si najdu trochu volného času, tak poslouchám anglické písničky nebo jsem na facebooku. Na jaře chodíme na různé výlety a pořádáme soutěže, v létě jezdíme na dovolenou k moři, a to vždy na pár týdnů, na podzim chodíme sbírat lesní plody a houby a v zimě jezdíme lyžovat. To mám ráda. Pořád si pamatuju, jak jsi měla lyžařský kurz v sekundě, jak sis to parádně užila a naučila se to! Už i moje děti lyžovat umí. Naučily se to rychle, jako Ty. Hned první den už uměly dělat obloučky! Na tyto aktivity chodíme i s Honzovou a Adamovou rodinou, vždy si to moc užíváme a máme z těch společných akcí plno fotek. A těšíme se na další rok plných zábav.

S kamarádkou Nikčou se pořád společně setkáváme. I ona už má rodinu, má 1 chlapce a 1 dívku. Její manžel pracuje ve firmě u mého manžela. Někdy se setkáváme v kavárně, jinak si voláme přes internet. Splnilo se nám přání, že budeme navěky nejlepší kamarádky!! Nechtěla bych ji ztratit!!!

Zde máš pár slov o našich sousedech. Vycházíme s nimi báječně. V létě spolu grilujeme na zahradě až do večera. Takové sousedy si přeji taky, jsou to ti nejlepší.

Určitě chceš vědět, co dělám. Když jsem dospěla, tak jsem se rozhodla, že udělám zkoušky na medicínu. Zkoušky nebyly lehké, ale zvládla jsem to. I samotná studiu. Stala jsem se dětskou lékařkou. Nejdříve mě to moc bavilo, ale potom jsem zjistila, že to není tak jednoduché, jak jsem si myslela. Dětem odebíráš krev, a já krev nemám ráda. Musíš jim taky píchat injekce, a já se injekcí moc bojím! Lékařku jsem dělala jenom rok a potom jsem s tím skončila.

Co dál? Pak jsem si splnila druhý sen a stala se módní návrhářkou. Navrhuji módní oblečení pro každé roční období, značka oblečení je D. S. (když někdy tu značku uvidíš, tak bys měla vědět, proč jsem si jí vybrala). Oblečení si u mě objednávají i známí herci a zpěváci. Znají mě po celém světě. Tohle povolání mě velice baví.

Kultura našeho světa se zlepšila, jsou čistější města, silnice i parky. Myslím si, že i lidé jsou slušnější, už to nejsou takoví hulváti, jako ve Tvém světě.

Teďka jsi v sekundě, to znamená, že se učíte o Africe. Ve Tvé době je Afrika ještě velice chudá. Představ si, že teď už se to o hodně zlepšilo. Žije tam už mnohem méně negramotných lidí.

Jo, a ještě něco. Hlavně si nezačíněj nic s DROGAMI A CIGARETAMI!!!! Moc to škodí zdraví. Ani bys nikdy neměla pít hodně alkoholu, včetně ně piva.

A to je ode mě vše. Říd se mými radami a bude se Ti vést dobře. Až si tenhle dopis přečteš, tak tě to možná dojde, ale toto je můj báječný život. Já víím, že jsi jako mladá nikdy nečekala, že se Ti bude vést tak skvěle!

S pozdravem

Tvoje starší já, Aneta, 48 let

Abych řekla pravdu, zdá se mi dost egoistické a povrchní psát sama sobě. Na rovinu mi naprosto stačí vzpomínky na všechno, co jsem kdy jako malá provedla (a do těch pětácti leti toho jistě ještě hodně vyvedu, a na to, abych se nad tím zastýdla, možná i trochu zasmála. Nicméně věřím, že i když je tenhle dopis adresovaný stejnému člověku, který ho psal (tedy mně) docela úlet, bude to příjemné zavzpomínání na časy, kdy jsem chodila na žurnalistiku do Františkových Lázní. Tak tedy, abych to už dál nezdržovala...

Milá Šárko (tedy předpokládám, že jsi *milá*),

doufám, že jsi splnila všechny mé sny, které mám nyní a jestli ne, tak alespoň doufám, že se máš i tak skvěle a ničeho nelituješ. Litovat něčeho, co jsi ve svém životě udělala, totiž není správné. *Všechno, co jsi kdy udělala, jsi udělala z nějakého důvodu a nemá cenu toho litovat.* V tu danou chvíli jsi to prostě vnímala jako nejlepší variantu a nemohla jsi vědět, co bude následovat dál. *Život nepřišel s návodem...*

Možná si na mé plány ještě trochu vzpomínáš, ale jestli ne, nevadí. Určitě máš hodně práce, takže nemůžeš tak často myslet na záležitosti, které jsou dávno pasé. Starost o rodinu a manžela, povinnosti v zaměstnání, udržování dobrých vztahů s přáteli a mnoho dalších činností, které jsou v životě dospělé ženy nezbytné. Tě jistě velmi vysilují (tím samozřejmě nechci říct, že mi to nepřipadá lákavé, jen že to musí být namáhavé). A právě proto teď držíš v ruce můj svůj... náš (stává se ze mě při psaní tohoto dopisu rozdvojená osobnost) dopis, aby ses trochu oprostila od reality, která vždy není úplně růžová a od času, který plyne rychleji, než se zdá. Jestli se právě teď neusmíváš, tak se okamžitě usměj, protože *s úsměvem jde všechno líp.* A hlavně myslí pozitivně a vzpomeň si na květen 2015. Obě jistě víme, co se stalo tenkrát a co se dělo ještě před tímto osudovým měsícem. Nevím, v jaké životní situaci se právě teď nacházíš, nicméně pokud máš problémy, vzpomínka právě na tento měsíc tě nepochybně „nakopne“.

Pamatuješ si, jak přesně jsem si představovala můj, Tvůj... náš život? Bože, to je bláznivé. Nemám ponětí, v jakém čase mám psát, když to, co je pro mě současnost, pro Tebe v daleké budoucnosti bude daleká minulost.

Chci, abys v životě něco dokázala, ale jen pro sebe samotnou. Žádná popularita, žádné horentní sumy peněz, abys musela mít strach na každém rohu, kdy Tě kdo „klepne“. Chtěla bych, aby ses *DOKÁZALA* dostat na nějakou vyšší hodnost ve vojsku nebo na kriminálce, protože miluji psy a líbí se mi zbraně. Ráda bych, abys zachraňovala nevinné životy. To slůvko *DOKÁZALA* je v tomto odstavci důležité. Jistě si vzpomínáš na citát „*Dokážeš-li dokázat, že dokážeš dokázat dokázat to, co chceš dokázat, dokážeš to.*“ a dobře víš, kdo onen citát vymyslel.

Dál toužím po rodině. Nemyslím, že je potřeba se provdat za nějakého boháče. Hlavní pro mě je, aby měl velkou rodinu, která mě přijme (včetně tchyně, což bývá docela problém). Sním o dvou dětech, chtěla bych dva kluky. Snad se ti podaří zplodit alespoň jednoho chlapečka. Dala bych mu jméno Alejandro (Alechandro), druhému Juan (Chuan) nebo Diego. Konečné rozhodnutí je však stejně na Tobě... tedy, na mně, ale přesto na tobě ☺.

Ráda bych bydlela ve Španělsku. Pravdou ale zůstává, že nemám tušení, jak se tam dostat, tedy, lépe řečeno, jak získat státní občanství a ani nevím, jestli chci

jezdit od zdejších lidí, které mám ráda (myslím, že víš, které lidi myslím...).

A teď pár otázek. Neboj, nejsou to žádné zákeřné otázky, které vídám v testech. Tyto otázky jsou spíš pro Tebe a částečně *pro pochopení sama sebe* a zamyšlení se nad několika detaily ve svém životě. Myslím, že to může být zajímavé.

1. Pokud jsi / jsi byla vdaná nebo máš / měla jsi přítele, jaké je / byl znamení zvěrokruhu? Zatím jsem byla opravdu zamilovaná do dvou kluků, oba byli váhy (první polovina října – první kluk 1. 10. a druhý 13. 10). Zajímalo by mě, jestli i otec tvých dětí nebo prostě další důležitý muž ve tvém životě, je také ve znamení vah.

2. Kolik mužů / novios (v češtině pro to nemáme slovo a doufám, že jsi se španělštinou neskončila, i když třeba nebydlíš ve Španělsku) jsi za svůj život měla? Sním o lásce na celý život. Dodnes jsem s nikým nechodila, abych Ti to nepokazila, protože vím, že láska v tak nízkém věku opravdu do smrti nevydrží, zvláště ne v dnešní době.

3. S kolika muži ses v životě líbala? Já vím, je to dost osobní otázka, ale ptám se sama sebe, takže na soukromí až tak nesejde. Přeji si, abych políbila v životě jen jednoho muže – toho, který se mnou bude celý život. Dobře ale vím, že je to hodně naivní představa. Nejsem naivní.

4. Jak se chováš ke svým dětem? Když mám prázdniny, tak se občas jdu podívat do školky na dětičky. Ve škole si mě oblíbila jedna holčička, která chodí asi do první třídy a vždy, když jdu na tělák a potkám ji, tak odložím tašku s úborem a vezmu ji do náručí. Děti svých úžasných známých (o nich už jsem se zmiňovala), naprosto zbožňuji. Jsou to něco jako moje sestřičky. Děti miluji a už se těším, až budu mít jednou svoje vlastní. Takže se Tě teď ptám: jak se chováš k těm svým vytouženým dětem? Já pevně doufám, že jsi stejná matka ke svým vlastním dětem, jako jsem já teď k těm „cizím“.

No dobře, to by stačilo. Jdi se starat o svou rodinu, *donec muži pivo*, dětem dej něco na zub, nedělej nic z toho, co tě vždy štvalo na druhých a uživej si naplno života, který máš. Měj se hezky, přeji Ti hodně štěstí a ještě hodně krásně prožitých chvil.

Kéž bych věděla, kde zrovna teď sedíš (protože nevěřím, že vydržíš stát u nudného dvoustránkového textu, který vlastně říká, že jsi si pokazila život, když není takový, jaký sis ho tenkrát tak přesně a hezky nalajnovala), jak se tváříš, jaký je Tvůj rodinný stav, jestli jsi dostatečně finančně zajištěná a jestli jsi vlastně šťastná.

To, že to nevím, mě dovádí k šílenství, našťastí šílenější než jsem. už být ani nemůžu...

Tak se měj

Tvoje (naše?) Šárka, 13 let (za 6 dní 14 let)
Adiós, buena suerte...

Ve Františkových Lázních dne 17.3.2016

Ahoj Niki,

tak jak si užíváš život? Napadlo mne, že bych Ti mohla zkusit napsat, protože často přemýšlím, jak to bude vypadat za takových 40 nebo 50 let. Jaká budu já?

Doufám, že nemáš finanční problémy nebo něco podobného. Ale tak to určitě není, vid'? Přece slavná autorka a zároveň i ilustrátorka jedné z nejslavnějších mang (pozn.: manga – komiks, většina mang pochází z Japonska) nemůže mít žádné problémy s penězi. Možná bys to měla vydat i jako seriál pro televizi, nebo co tam v té budoucnosti máte. Sice by to bylo náročnější, ale určitě by to stálo za to. Musí být fajn slyšet, jaký má hlavní postava hlas a jestli vypadá přesně tak, jak si ji představovala. Asi tě to už ale možná napadlo a nebo dokonce si i už začala?

Máš hodně pomocnic nebo pomocníků? Protože všechno to udělat jenom sama, to bych tedy nepřežila! Pořád si pamatuju, jak Tě (vlastně i mě) jako malou napadlo, že bych mohla vymyslet příběh a zpracovat ho do komiksu. Vzpomínáš? Určitě jo! Zprvu jsem si vůbec, ale vůbec nevěděla rady, jak začít. Vždycky jsem chtěla mít originální příběh, ale nic mne nenapadlo. A nejvíc mě štvalo to, že když jsem si kreslila a někdo se na mne díval, tak mi to prostě nešlo. Přestala jsem kreslit a počkala, až se nebude koukat. Máš to takhle pořád? Nebo sis už na to zvykla? Vůbec nevím, jak jsi (vlastně jsme) na tohle přišla, že bys mohla udělat manga? A vůbec by mne teď nenapadlo, že se tím proslavíš. Tak stát se může cokoliv.

Ale co mi vrtá hlavou je věc, která mi nedává smysl. Proč jsi se najednou jako dospělá rozhodla a svoje dílo zveřejnila? Neříkala sis náhodou, že to kreslíš jen pro zábavu a pro potěšení a že to nemusíš nechat světu přečíst? Vždyť víš? Jaký jsi měla v budoucnu k tomu důvod? Musíš mi to říct. K tomu tě navedla nejlepší kamarádka, ne? Nebo sis prostě řekla, že to zveřejníš?

Zajímá mě to, protože teď o tom hodně přemýšlím. Jak se ty práce vůbec proslavily mezi lidmi? To sis to musela zpracovat v počítači. To znamená, že ses naučila kreslit do počítače. Jak si určitě pamatuješ, tak já jsem dosud nikdy nic takového nezkoušela, protože prostě nemám ten program na kreslení. Ani ho vlastně zatím nechci. Vystačím si jenom s tužkou a s papírem.

Asi mám moc otázek, nemyslíš? Jak jinak, když jsi ta slavná autorka mangy. Každý by měl mnoho otázek. Jaký jsi dala název své mangy? Moc mě to zajímá, protože ti nešlo moc vymýšlet jména nebo spíš jsi to nechtěla kopírovat od ostatních. Asi jsi musela vymyslet dřív příběh nebo aspoň to, o čem by to mohlo být, abys mohla vymyslet název mangy. A jak se jmenuje hlavní postava? Určitě je to dívka. Kreslení chlapců sis dřív moc nezkoušela. Doufám, že už víš jak na to.

A teď mám takovou jednu osobní otázku. Nevdí? Nejsi ta hlavní postava náhodou Ty ve Tvém vysněném světě? Promiň, že se ptám, ale pravda to může být. Je lehčí si představovat v nějaké situaci sebe, než někoho jiného. Kolik si udělala dílů? Asi hodně. Vždycky jsi nějak svůj příběh rozšířila. A už jsi to vůbec dokončila?

Nebo to ještě nemá konec? Víš, jak vůbec skončit? Asi na tom pořád pracuješ, ale nezapomeň si také odpočnout.. Není nejlepší pracovat celý den od rána až do večera a takhle to dělat týden nebo měsíc?

Jsi autorka i jiné mangy? Třeba tě mohl napadnout velice dobrý nápad, ale zrovna se nehodí do toho komiksu, na kterém teď ještě pracuješ, a tak ses rozhodla, že uděláš další manga. Nemám pravdu? Měla bys víc práce kvůli té nové manze, ale určitě by to stálo za to. Přivydělala by sis trochu, ne? A kdyby to bylo trochu delší nebo kdyby to mělo více dílů, tak bys měla víc peněz. Jak dlouho ti to tak přibližně trvá? Asi dlouho, vid'? Vymyslet obal knížky a pak ho ještě vybarvit na počítači. Jak postupuješ při vymýšlení obalu? Nakreslíš si to nejdříve na papír a potom to naskenuješ do počítače? Nebo hned kreslíš do počítače? Ale asi pravděpodobnější je ta první možnost, ne? Protože by to bylo o mnohem lehčí než začít hned kreslit do počítače. Musí to být zajímavá práce. Doufám, že tě to nenudí, jinak by to byl problém. Kdyby tě to nebavilo, tak bys pak nekreslila hezky a nesnažila by ses. Potom bys ten příběh nějak zkrátila, abys nemusela vymýšlet dál a dál. A z toho by pak vyplývalo, že čtenáře to přestane také bavit a nekupovali by si už tvoje manga.

Sice přesně nevím ve své době, jestli jsi se stala opravdu autorkou mangy, ale věřím, že určitě ano. Jinak bych se pořád neptala na tvou práci. Doufám, že mi napíšeš zpátky, mohla bys mi říct, jak jsou na tom spolužáci ze třídy. Ale to tě asi nezajímá. Hlavní pro tebe je, že rodina a Tvoje kamarádky se mají dobře.

Měj se proto dobře i Ty a já se budu těšit, co napíšeš. A pokud ne, tak se to stejně v budoucnosti dozvím.

Tvoje Niki

Ve Františkových Lázních dne 17.3.2016

Ahoj Lili,

jak se Ti vede ve Tvém životě? Je to tak daleko, že si to ani nedovedu představit. Věřím tomu, že jsi vy-

studovaná zubařka nebo architektka. Stoprocentně jsi bohatá a splnila sis ty největší sny, které jsi kdy měla. Určitě věřím, že když jsi měla hodně peněz, dala jsi je taky na charitu, abys mohla nějak pomáhat dětem.

Asi jsi moc trpěla, když si se dostala na Lékařskou fakultu a tolik se musela učit, ale jestli jsi jí dostudovala, jsi teď určitě dobrou zubařkou. Doufám, že sis změnila vlastnosti, například, že nejsi už stydlivá, jsi sebevědomější a taky víc věříš tomu, co o Tobě lidé říkají.

Jak víš, měla jsi velice ráda fotbal, a proto se ptám, jestli ho stále hraješ, jestli se na zápasy stále díváš a jestli si už navštívila Barcelonu a vyfotila ses se slavnými fotbalisty. Přece to byl Tvůj velký sen. Doufám, že jsi současně dostala rozum a nehraješ s bratranci fotbal v obývacím pokoji nebo v ložnici, abyste už nemohli rozbít vzácné věci, třeba ty zlaté hodiny.

Máš stále ráda cestování s rodinou, s příbuznými a s kamarády? Část těch vydělaných peněz jsi doufám použila na cestování, abys mohla poznat celý svět. Cestuješ letadlem nebo autem? Pevně věřím tomu, že máš taky to svoje vysněné auto, Porsche nebo Mercedes.

Máš rodinu a dvě děti, aby ti nebylo v životě smutno samotné? Máš hocha a milou malou slečnu? Ptám se Tě na to proto, aby to nedopadlo jako s námi, kdy starší sestra ubližuje té mladší, nebo to je někdy naopak. Vybrala sis správného manžela, který Ti se vším pomáhá? Máš se s ním dobře? Je vyučený nebo něco vystudoval?

Jo, a jaký je vůbec těch, po těch mnoha letech, Tvůj vztah se setrou? Už se neperete a nehádáte se? Doufám, že spolu vycházíte dobře. Jak ti vůbec bylo, když sestra odešla z domu? Bylo Ti smutno, nebo jsi byla šťastná?

Určitě bydlíš někde v zahraničí, jak bych ráda já nyní a jak jsi to Ty kdysi chtěla. Nejrady bych žila v Německu, ve Francii nebo ve Španělsku. Musela jsi se ale naučit mluvit španělsky a francouzsky, protože v těchto zemích se zase ne moc často mluvilo anglicky nebo německy.

Jezdíš i ve svém budoucím životě stále do Vietnamu za rodinou a příbuznými a navštívila jsi také některá další velkoměsta v této zemi? Jak se tam teď v Tvé době lidem žije? Jezdíš tam na jaře nebo podzim? Určitě myslím, že pořád raději na podzim, abys tam v létě neumírala horkem.

Vaříš ráda? Jak vím, kdysi jsi měla ráda a bavilo Tě jenom pečení dortů. Když máš teď rodinu, musíš jim přece vařit. Nikdo za Tebe neuvaří, jako když jsi byla malá a jídlo Ti připravovala mamka.

Určitě skvěle vaříš všechna možná jídla a všem to, co připravíš, moc chutná a všichni o Tobě říkají, že jsi výborná kuchařka. Máš pořád tak ráda italská, thajská a vietnamská jídla? A jo, Lily, už jsi konečně začala jíst „Pho“, hovězí a kachní maso, které jsi nikdy jako malá neměla ráda?

Přeji ti hodně štěstí a zdraví do Tvého krásného života v daleké budoucnosti.

Tvoje mladé já

Letní cesty za dobrodružstvím...

Dnes ráno jsem vstával a hezky šel před dům vynešt koš. Koukl jsem se cestou zpátky do naší poštovní schránky. Byly tam samé zbytečné noviny a letáky a mezi nimi dopisní obálka s mým jménem a adresou. Hele, to je zajímavý dopis, řekl jsem si a hned jsem si pomyslel, že si ho prvně přečtu sám a až pak a pak ukážu mámě. Rozbaluju obálku a je tam napsáno:

xxx, neznámý den na neznámém místě

Milý Honzo,

jestli jsi tenhle dopis našel a čteš, je to dobře. Chci, abys věděl, že Tvoje budoucnost je taková divná. Budeš mít čtyři děti, samý kluky, a budeš mít dvě ženy.

(Co to je, takový nesmysl, v duchu jsem si říkal. A čtu dál) Bydlet budeš ve vile a auta budeš mít taky dvě. (No, to je dobře, já budu bydlet ve vile a budu mít k tomu ještě dvě auta... zaradoval jsem se.)

Tvoje děti budou čtyři. První kluk se bude jmenovat Tomáš, druhý Michal a další Petr. Jméno čtvrtého syna Ti zatím neprozradím. Nech se překvapit. Čekej další dopis. Přijde za tři dny.

Hmmm, jo.. tak on ten dopis bude mít druhý díl. Bylo to podivné, o tomhle jsem vůbec nevěděl.

PO TŘECH DNECH

Konečně jsem se dočkal druhé části zprávy. Jdu domů ze školy a už z dálky vidím ve schránce zase nějakou obálku. To je určitě zase z budoucnosti. Utíkám ke schránce a opatrně si z ní vezmu dopis a čtu:

To je dobře. Jsi velmi trpělivý chlapec, Honzo, čekal jsi poctivě celé tři dny, a tak Ti teď prozradím poslední jméno Tvého dítěte. Budeš mu říkat Jirka.

A určitě Tě zajímá, jaké Tvoje děti budou. Tak abys věděl, budou hodně vzdělané, ale ne všichni. Ten Jirka, to bude takový rošťák, žádné školy nebude mít, jen základku. A co Tě asi hodně překvapí je, že v roce 2045, to je v roce, kdy ten dopis píšu, vypukne světová válka. Jestli fakt chceš poznat celou pravdu o své budoucnosti, počkej si další den. Za 24 hodin dostaneš poštou poslední část dopisu.... Otoč na další stránku, kde to pokračuje...

DRUHÝ DEN

Je pátek, poslední den školy. Volám svému kamarádovi a nikoho jiného přitom ani kolem nevnímám. Začínám se bát, co se může stát, co v tom dopise bude. A najednou... ještě nejsem u nikoho jiného přitom ani kolem nevnímám. Začínám se bát, co se může stát, co v tom dopise bude. A najednou... ještě nejsem u našeho domu, a já na něco šlápnu. Ať je to ten dopis, prosím. Kouknou na zem a tam skutečně leží obálka. Ale není obyčejná, ale je celé ve zlaté barvě a místo adresy je ní napsáno FINÁLE. Říkám si, že už asi nebudu dostávat další dopisy, tenhle bude poslední. Zvednu ji hrozně rychle rozlepím a čtu: *To jsem Tě nacyhtal, Honzo, co? Žádná světová válka nebude, nemusíš mít strach. Dnes je ve Tvé době právě 4. března, a brzo budeš mít jarní prázdniny. Tady u mě je taky 4. března, ale prázdniny už dávno nemám. Jen jedno Ti řeknu: jsi teď velmi chytrý a vzdělaný muž. A máš moc dobrý život.*

Myslím, že tohle by Ti mělo stačit. Víc už Ti neprozradím. Už se a všechno poznáš jednou sám. Takže končím a radím Ti, abys, až dočteš, tenhle poslední dopis roztrhal a zahodil.

Zatím čau

Tvůj Honza (jednou se spolu potkáme)

Sice jsem ten dopis podle rady roztrhal, ale nevyhodil, protože ještě budu vzpomínat na to, jak jsem byl kdysi malý kluk a byl jsem jako malý agent.

Doufám, že se vám tenhle příběh líbil. Já se teď s vámi musím rozloučit, protože jsou konečně prázdniny a já mám tolik věcí, které musím podniknout, takže už vážně nemám víc času, než abych vám také řekl: čau!!!

PO 24 LETECH

Dneska uklízím pokoj svému synovi a vidím v jeho zásuvce roztrhané papíry. Připadají mi nějak známé. Vyndám je, poskládám a přečtu si je. No ano, to jsou ty tři dopisy, které jsem dostal jako malý já, a které jsem s takovou zvědavostí luštil.

Co mám ještě říci: vystudoval jsem, mám dobrou práci, mám čtyři syny, vilu, a taky dvě auta.

Mějte se, tohle už je

OPRAVDOVÝ KONEC

Léto na kolonádě...

Drahý Michale,

určitě jsi už dostudoval vysokou technickou školu v Berlíně. A hádám- i doufám- , že T život jde sladce jak med. No co, už sis sem tam i nějaký peníze určitě vydělal, a to určitě nějakým vytvořeným světovým počítačem. Hádám, že jsi nezačal bídě. A holku jsi měl už asi v 20 nebo 25 letech, že ano? Určitě je krásná? Nebo je to jinak a ještě se touláš světem a hledáš ženu? To si myslím, že zas asi ne.

A nějakou hru jsi už taky vytvořil, že jo? No, baví Tě to, nepochybuju, že jsi známý. Jsi taky určitě fajn chlap. A bydlíš v bytě nebo ve vile? Jestli ještě žiješ sám, tak v bytě a pokud máš rodinu, tak ve vile. A určitě denně sportuješ pro svoje zdraví. A ještě hraješ hry? Např. CS:GO nebo něco podobného? Asi jo, tyhle hry Tě určitě baví.... teda, jestli už nevyšlo něco jiného.

Ještě rozhazuješ peníze jako tenkrát, když jsi byl v pubertě? To bych asi neřekl, protože už jsi dospělý. A co kamarádi? Ty určitě máš, snad nechodíš na pivo sám. Jsou to kamarádi ze školy nebo sis našel nový?

Ach, mluvíme pořád jenom o tom, co jsi udělal. Takže co teďka děláš? Doufám, že jsi šéf nějaké firmy a teď jenom ležíš u bazénu a odpočíváš. Nebo jsi ještě i v tom věku plný energii a zkoumáš svět, lezeš na hory, lovíš zajíce a chodíš pořád na horské dráhy? Sázím na to druhý. I kdybys sis nenašel manželku v době svých mladých let, tak teď ji už určitě musíš mít. A taky máš děti, které ti doma pomáhají s úklidem v pracovně. Ne, že by byli otroci, ale snad Ti doma pomáhají nebo to jenom zhoršují? Aspoň jim teď můžeš pořádně vynadat, jako dřívě rodiče nám, že je to sranda?

A na čem teď pracuješ? Asi teď zabíjíš čas opravováním pokažených věcí od sused, co? Tohle je asi moc snadný úkol pro Tebe, co říkáš,. To jsi vždy dělal rád

A kde teď žiješ? Bydlíš v New Yorku nebo jsi se vrátil do Vietnamu jako většina z rodiny?

A jaký máš mobil? Někaký sis ušrouboval co, to bych se ani nedivil.

A co tvoje hlášky z mladých časů? Ještě fungují? A máš vůbec moderní barák nebo nějaký alternativní dům. Máš nějaký stálé místo tam, kde bydlíš? Nebo pořád cestuješ? A jak slavíš narozeniny? Asi to je vždycky pořádná oslava, že ano?

Tak či tak doufám, že máš nejlepší život na světě.

Žij dobře můj starší já.

Tvůj mladší já

Odesílatel: Michal...
V Chebu dne 17.03.2016

Příjemce: Michal
Do Chebu 17.03.2051
Adresa: Co já vím, kde žije. :)

Co nám skrývá budoucnost...? Jednou to budeme vědět.

Františkovy Lázně, 14.3.2016

Milé moje starší já,

píše se 14. 3. 2016 a já Ti píšu tento dopis ve třídě na žurnalistice na Základní umělecké škole ve Františkových Lázních. Jsem opravdu unavená a nic pořádného mě nenapadá, kromě toho bych si měla oživit paměť o tom, co se vše zajímavého se stalo před těmi x lety, které mne dělí od tvé doby, a o tom, co si myslím o budoucnosti, pro mě teď tak nepředstavitelně vzdálené. Možná bych měla raději, až tady skončíme, jít domů a ze všeho nejraději bych šla hned spát. Určitě si tohle nejvíce pamatuješ, protože já vím, to se u mě nikdy nezmění a vždy budu unavená. No řekni, že mám pravdu?

Momentálně přemýšlím nad tím, co asi tak zajímavého budu o víkendu dělat, než abych se zamýšlela nad tím, jaká jednou budu, až budu stará. Vlastně nad tím, jaká jsi teď Ty, v té budoucnosti. Vždy se těším na víkend nebo na prázdniny, mám různé plány a skončí to tak, že zůstanu doma a koukám na filmy. Za to já nemůžu, takhle si to užívám nejvíce.

Pořád jsem spokojená s tím, kdo jsem a co dělám? Chodím s kamarády po práci, stejně jako kdysi to bylo po škole, jíst (já nepochybuju, že tohle určitě zůstane i za mnoho let mým stálým koníčkem) nebo jdeme do kavárny a jen tak si povídáme různé drby. Je to tak? Určitě v tom věku, ve kterém jsi teď Ty, budu mít děti nebo aspoň jedno dítě. To si tedy si tedy nemůžu žít takhle pohodově jako teď, za mlada. Víš, já momentálně mám fakt pohodový život, tak ať to jen jde dál.

Takže si teď, milé moje starší já představuji, že máš (mám) rodinu aspoň se dvěma dětmi, nejlépe staršího kluka a mladší holku, i když je pravda, že na tom moc nezáleží. Představuji si Tě jako moderní mámu, která rozumí dětem a děti ji zároveň respektují. Mám manžela, kterého určitě miluji, a je přesně takový, jaký je teď v mých snech.

Tak, teď se raději vracím zpět do své doby. Tuhle pasáž skončím sama, protože je to příliš krásné, než aby se to vyplnilo. Mně úplně postačí, že v té budoucnosti mám pěknou rodinu.

Tak co, moje o tolik starší Lindí? Jakou máš práci? Fakt, docela ti závidím, že jsi odmaturovala, máš řidičák a taky dostudovanou vysokou školu. Doufám, že nikde nedfu. Tak bych totiž nikdy v životě nechtěla skončit. Je to tak? Žádná těžká dřina, ale práce, která mě zároveň baví a mám k tomu ještě skvělý plat. Také mám dům, ve kterém se cítím skvěle? Jo, a taky máš určitě kolem sebe nejen rodinu, ale i kamarády, kteří jsou ti praví a na které se můžeš vždycky spolehnout.

Takže vlastně milá moje starší Lindo: doufám, že zkrátka vedeš i v té vzdálené budoucnosti normální život, ve kterém jsi spokojená a taky úspěšná. Takový život doufám mám a proboha netvrď mi, že je všechno naopak! To by bylo hrůzostrašný, takové budoucnosti bych se snad nechtěla ani dožít.

No nic, budu pomalu končit. Čím starší člověk je, což za těch 45 let bude, tím horší má oči, uši, záda, zuby, Kardashiin zadek - a to nejhorší na konec - šedivější vlasy. Takže Tě už nechci svými představami unavovat, Ty víš své. V budoucnu, kdybich náhodou takovýhle dopis četla, asi bych ho ukončila hned u druhé věty, protože by byl nejen dlouhý, ale i nudný.

Měj se dobře, tak, jak se chci mít jednou já.

Tvoje Linda ve věku 16ti let

Františkovy Lázně 4. března 2016

Čau já,

Pls (jako prosím, jo, pamatuješ, jak jsme to říkali), jestli máš vystudovanou nějakou vysokou školu, tak si uvědom, že jsem o hodně mladší a že v tom dopisu budou pravopisné chyby, OK?

Pokud nerozumíš nějakým slovům, tak na konci dopisu ti tam napíšu vysvětlivky.

Nejdřív mi zodpověz tyto obvyklé otázky:

Jak se máš?

Co děláš?

Máš děti? Pokud ano, tak kolik? Snad ne víc než dvě.

Jakou máš práci?

Kde bydlíš? Ve městě nebo ve vesnici?

Jaký máš vlasy? Dlouhý nebo krátký?

V kolik hodin si to právě čteš?

Kde jsi vihrabala tenhle vzkaz, teda jako muj dopis?

Máš radši nanuka nebo zmrzku?

1. Změnila jsi se od svých jedenácti až do teď?

2. Stala ses tím, kým jsi chtěla být?

Napiš mi, já Ti taky toho něco o sobě, sdělím tím, že zodpovím všechny otázky, které jsem Ti pokládala já.

1. V pohodě
2. Píšu tenhle dopis
3. Ne, mám jenom bratra
4. Žádnou

5. Mohla sis to přečíst tam nahoře
6. Černý, dlouhí
7. Já to píšu v 16:05
8. Nevyhrabala, já ho pýšu
9. Oboje
10. Nevím, to jediný mi pak napíšeš Ty
11. Ještě ne

Doufám, že v letech, ve kterých si to právě čteš, nepýšeš takové chibi jako já.

Jo, a prosím, tady máš pár rad ode mně. Nenos ty příšerné oblečky, jaký nosí ti staří lidé. Neoblíkej si tyto barvy: Hnědá, oranžová, šedá a podobně tmavé barvy. Pokud budeš nosit brejle, tak ať nejsou s 5cm sklem. Na party chod' v podpatkách (nejméně 10 cm vysokých, trénuj chůzi doma, nechod' s pokrčenýma nohama. Věř mi, že pokud to nebudeš trénovat, pak se někde ve společnosti na nich přizabiješ) Ber to jako radu od (ne)moudrého člověka. Pokud ti Tvoje dcera řekne, že si to nemáš na sebe vzít, tak si to na sebe neber, protože určitě to myslí tak, že v tom vypadáš šaře. Jestliže Tvoje dcera si koupí nějaký drahý kousek oděvu, kup si podobný, ale ne zase moc, aby si lidi kolem nemysleli něco nepěkného o Tobě.

Jako mladší jsem ráda tančila. Chtěla jsem být baletkou. Akorát se pak na mě zuřivě vrhly přijímačky na gympl. A spousta učení k tomu. Přestala jsem tancovat. A teď, když cvičíme na tělocviku gymnastiku, bolí mě svaly, nohy a ruce. Doporučuju Ti začít cvičit, aby Tě ve Tvém stáří nebolela tolik záda. Pokud nevíš, co dělat, dávám radu: Chod' na jógu. (* Pls- prosím)

Tak zatím čau, a jestli to půjde, tak mi napyš, jo?

Lily

BÁSEŇ

Slůvka naděje,
slůvka štěstí,
A než se naděje,
Přijde na scesti.

Holka krásná,
Holka bláhová,
Je jako ze sna.
Hloupá představa.

Že je to tak navždy,
Že je to tak napořád,
Že všechny křivdy,
Zmizí v té lásce snad.

Slovíčko po slovíčku,
Věta po větě,
Čaruje úsměv na jejím líčku,
Není nic hezčího na světě.

A neprohlédne zradu,
Kdypak ta holka prozře?
Přes zamilovanou náladu,
Nevídí, co vidět je dobře.

Že slovíčka lásky
Tak neupřímná jsou,

Že spletené vlásky
Brzy se rozpletou.

K pravdě otočená zády,
Kdopak jí prozradí,
že mu jde jen o její vnady
A pěkné pozadí?

Že skončí s její cudností
Jen jak to půjde.
Tak přidělá jí starosti
A beze slova odejde.

A všechna slůvka zmizí,
Nastane zlé období,
Tahle láska ryzí
a faleš nemají obdoby.

Zůstane navždy sama
Do smrti opuštěná,
Která se mužích zklame,
navždy už bude svobodná.

Už je pozdě litovat.
Proč ta holka pláče?
Pozdě je krvavé slzy prolévat,
A mluvit o hořkosti pláče.

Šárka R.

Vtipná přirovnání

Co mají společného koberec a lenoch?
Obojí se válí a vyklepává.
Zkažené maso a úspěchy našich nepřátel?
Oboje vždy smrdí
Slunce a opilec?
Oboje o půlnoci nikdo nevidí.
Smrt a průjem?
Vždy je to utrpení.

Láďa S.

Čím bych chtěl být

Od malička chci být správcem her a počítačů. Proč? Protože chci vymyslet hry, které budou skvělé. Každý má svoji fantazii. Když chcete vymyslet hru, musíte vymyslet název, potom v čem je taktika té hry - a něco zaplatit. Není to jednoduché, naopak je to hodně složité. Proč lidi musí platit za vydání her nebo knížek? Protože by to nemohli vydat bez peněz, všechno něco stojí, takže proto musíme platit za každé vydání. A ještě chci být nejbohatší muž, protože pak si můžu dovolit všechno, jako třeba letět na měsíc, koupit si tři pozemky, vilu, nádherný auto... a budu taky nejen nejbohatší, ale i neznámější člověk. Prostě každý chce být nejlepší. Třeba jako Bill Gates, neznámější a nejbohatší muž.

Honza

Přejeme všem našim příznivcům, žákům i učitelům vydařené prázdniny a pravou letní pohodu.

PROSTOR, školní časopis vydávaný při ZUŠ Fr. Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní, které vede učitelka Jaroslava Rymešová. Redakci tvoří:

Lily Bui, Linda Dang, Aneta Dao,

Nikolka Nguyen,

Lily Nguyen, Honzík Nguyen, Pavlína Nguyen,

Nikola Pham, Šárka Rubášová,

Kateřina Stárková, Ladislav Sudek,

Anna Vondráčková,

Michal Mai, Filip Skribek,